

Huvitav seltskonna-žurnaalleht

Film ja Elu

Peatoimetus ja talitus Tallinnas, Pikk 30—1.
Avatud kl. 5—6 p. l., välja arvatud kolmapäev.
Telefonid: toimetus 429-48, peatoimetaja 442-72.
Posti jooksev arve 725. Tartu esindus Riitli 16.
telef. 39-20, avatud kl. 9—3. Väljaandja: Kir-
jastus „Film ja Elu“. Vastutav toimetaja F. Karu.

Hind 12 snt

„Film ja Elu“ tellimishind postiga: 1 kuu Kr. 0.45,
3 kuud Kr. 1.20, 6 kuud Kr. 2.20, 1 aasta Kr. 4.—
Välismaale poole kallim. Tellimisi võtavad vastu
kõik postiasutused. Kuulutuste hind tekstis 14 s.
ja tekstis teksti kirjaga 16 senti m/m ühel vee-
rul. Kuulutused värvitrikie erikokkuleppel.

Nr. 14

Neljapäeval, 11. aprillil 1940

VIII aastakäik

NELSON EDDY ja ILONA MASSEY melodiarikkas suurfilmis
„Balalaika“, mis linastub Bi-Ba-Bo's.

BRILJANTKEE

Boy tõi proua Elinor Raleigh'le visiitkaardi ho-
tellituppa: „Härra Eric Brooks“. Proua Elinor sil-
mitses kaarti ja ütles: „Kahjuks ma ei tunne selle-
nimelist härrat.“ Viie minuti pärast tuli boy sama
kaardiga, millel seisis sõnad: „Ma ei otsi seiklust.
Võtke mind vastu ainult lühikeseks ajaks. See on
teie enese huvides.“ Elinor Raleigh mõtles viivue-
kese ja otsustas: „Ma lasen paluda.“ Eric Brooks
oli kena välimusega noor mees ja ei näinud sugugi
välja kahtlustäratavana. Elinor palus teda istuda.
„Ma poleks kunagi daami vastu nii häbematu ol-
nud, kuid põhjus, miks ma tuln, huvitab teid kind-
lasti. See on nimelt teie suurepärase briljantkee.“
Elinor vaatles külalist üllatunult: „Minu kee pä-
rast?“ „Ja, proua Elinor. Olen kindel, et Miamis
pole maitsekamat ja väärtuslikumat keed. Aga
loodetavasti pole see teile uudis. Teate isegi, kui-
das teid imetletakse ja kuidas daamid teid kades-
tavad. Ma ei tulnud aga teile seda ütleva, see kõik

oli vaid sissejuhatuseks. Teie kee koosneb viiekümne-
neljast briljandist. On nii? Keskmised on pähkli-
suurused, neid on kakskümmend, ülejäänud kolm-
kümmendneli muutuvad järjest väiksemaks.“ Elinor
oli veel rohkem üllatunud. „Kuidas te siis mu
keed nii hästi tunnete?“ Eric Brooks naeratas nal-
jakalt. „Selle seletuse peate õige varsti saama,
proua Raleigh. Lubage ütelda enne, et te oma

väärtusliku ehtega nii kergemeelselt ei tohiks üm-
ber käia.“ „Te muutute veel müstilisemaks, härra
Brooks. Oma teada pole ma sellega veel iialgi ker-
gemeelselt ümber käinud.“ Võõras naeratas sar-
mikalt. „Ja, teie teada. Naised ei saa teatavalt
silmapilgel kunagi enda eest vastutada.“ „Olete
siia tulnud, härra Brooks, et end naiste üle vaimu-
kalt väljendada?“ küsis Elinor teravalt. „Ei, proua,
ma püüan teid ainult ettevaatusele juhtida. Vähem-
alt, mis teie keesse puutub.“ „Väga armastus-
väärne, aga ma hoian seda suurima ettevaatusega.
Ma kannan teda ainult õhtuti. harvadel juhtudel.“
„Iga õhtu,“ hüüdis võõras iroonilise naeratusega.
„Ma ei saa midagi parata, et Miamis on praegu
suur hooaeg. Ja nüüpea, kui tulen hotelli, panen
ehte hoiukasti. Seal on ta ometi kindel! Või kaht-
lete selles, härra Brooks?“ „Ei, selles ma ei
kahtle. Pole kindlamat kohta kui hoiukast Excel-
sior hotellis.“ „Näete nüüd?“ „Nüüd palun öelge,
millal te ehet viimati kandsite?“ „Eile. Eile õhtu-
tul, rannapeol.“ „Tohin teile veel ühe diskreetse
küsimuse esitada: Millal te hotelli tulite?“ „Vars-
ti pärast keskööd.“ „Ja mis juhtus teie keega?“
„Panin ta kohe nagu igal õhtul hoiule.“ „Olete
selles kindel?“ „Päris kindel.“ Kuigi võõra küsi-
mus suure kindlusega vastati, muutus Elinor selle
iroonilise pilgu mõjul siiski ebakindlaks ja lisas:
„Ma usun seda vähemalt.“ „Te usute. Täna, proua
Raleigh, see on palju otsekohesem. Naised ei
või kunagi midagi sajaprotsendiliselt tõendada.
Ma isiklikult pean seda võimatuks, et te ehte koju
tulles deponeerisite. Ja seda lihtsal põhjusel.“
Eric Brooks võttis taskust ehte. „Minu kee!“ hüü-
dis Elinor. „Jah, see on teie kee, viiskümmend neli
briljanti, kakskümmend keskmist pähkli suurused,
ülejäänud kolmkümmendneli vähenevad otsade
poole.“ „Kuidas... kuidas saite minu ehte?“ hüü-
dis Elinor, vaadeldes kohkunult keed. „Ma olin
eile samuti rannapeol. Ja tihti selliselt rannapeolt
lahkudes võib maast midagi leida, nagu eile näi-
teks.“ Elinor istus kaua nagu halvatud. Siis ula-
tas ta Eric Brooksile käe. „Ma tänan teid!“ „Oh,
mul on hea meel, aga näen teie näost, te ei usu
mind ikka veel.“ „Jah, tõesti, näen kõike veel nii
selgelt enese ees. Kuidas ma hoiukasti juurde läk-
sin, keed veel kord vaatlesin ja siis kaane sulgesin.
Ei, ei, see on siiski võimatu!“ Eric Brooks tõusis
toolilt. „Väga lihtne on seda tõendada, kui me kas-
ti juurde lähme ja järele vaatame...“ Elinor
nõustus. „Ma usun juba praegu, et teil on õigus,
sest kee, mille eile rannalt leidsite, on kindlasti
minu. Teist sarnast pole olemas. See oli mu tingi-
mus ostmisel.“ Ta tõusis toolilt, seisatas hetke ja
väljus toast. Eric Brooks järgnes talle. Värisevate
kätega avas Elinor kasti ja vankus kahvatult ta-
gasi. „Taevast, vaadake ometi, mu ehe on ju siin!“
Eric Brooks vaikus kaua. „Lubage, et ma neid ehteid
võrdlen, sest selline juhus on tõesti müstiline.“ Ta
võttis kee kastist ja võrdles neid väga tähelepaneli-
kult. Siis hüüdis ta: „Uskumatu! Imitatsioon, on
tõesti hästi õnnestunud!“ „Imitatsioon, mis te üt-
lete? Kumb? See siin kastis, või?“ „Loomu-
likult see, mille leidsin rannalt. Palun, proua Ra-
leigh, pange oma ehe tagasi kasti,“ ütles võõras ja
ulatas ehte. Elinor sulges väärtusliku kee uuesti
ja küsis: „Aga mida teete imitatsiooniga?“ „Ma
viin selle politseisse. Juhus on selge. Kellelegi
daamile meeldis teie kee väga ja ta fotografeeris
seda, lastes valmistada endale täpse koopia. See
oli nii hästi õnnestunud. Aga nähtavasti ei suut-
nud too daam teie ehtsa keega siiski võistelda ja
ta viskas selle maha.“ Kui nad hotellihalli jõud-
sid, ulatas Elinor võõrale käe. „Igatahes tänan
teid, härra Brooks. Ja ma soovin isegi, et leitud
kett ehtne oleks, leiutasu mõttes.“ Võõras vaat-
les Elinori, ta pilgust oli iroonia kadunud. „Mulle
on ainult üks leiutasu. Kui te mulle lubaksite end
vahetevahel külastada.“ Elinor naeris: „Palun,
kuigi ma võõrast daami sunnin maksma.“ — Mõned
nädalad nautis Elinor veel Miami rannavõlu. Eric
Brooks ei tulnud aga kasseerima oma leiutasu. Ta
oli kui maa alla kadunud. New Yorki tagasi min-
nes andis Elinor ehte juveliirile järelevaatamiseks,
kes esimese pilguga selle imitatsiooniks tunnistas.
Ehtsa kee oli Eric Brooks tookord hotellis usku-
matu osavusega vahetanud.

Kui tahad murest hoiduda,
pead *Film ja Elu* lugema!

Lehekülgi

tütarlapse päivikust

Maria L.

Maria kirjutab...

Külaskäik Tartusse ja muid viimaseaja sündmusi

9. aprillil 1940.

Aknast välja vaadates võlvub kaunis sinitaevass pea kohal ja päike liigub sellel kui tuline kuldketas. Kevadmeeleolud valitavad hinge täiel rindel. Sain täna koolist lahti kaks tundi varem, kuna üks õpetajaist puudus. Koduteed lonkisid õige aeglaselt ja sürenesin vastutulevate daamide riietusesse. Ikka enam ja enam näeb väikseid ümmargusi laubale kalduvaid kübarakesi, varustatuna taga jämedakoelise võrguga, mis tõmmatakse üle soengu. Kindlasti ilmuvad nüüd lagedale ka uued heledavärvilised kevadmantlid. Ostsime mullegi uue sinise mantliriide ja rätsep võlub sellest välja riietuseseme, mis oleks midagi daami ja tütarlapse vahepealset, nagu olen seda isegi. Papi küll ütles hiljuti, et „printsessike, sa oled veel täiesti beebi,“ aga ma tahaksin näha 160 sm. pikkust beebit!

Kevadpühil külastasin Tartus öde Riinat. Oli väga vaheldusrikas. Käisime koos teatris, külastasime tuttavaid ja külastati ka meid. Lembituga, õemehe vennaga, uundasime tutvussidemeid. Sain temalt noomida, et talle vastu ei kirjutanud, ent elu on ju nii üürrike, või sa hing kõike teha jõuad. Ta oli nagu kasvanud ja ta kõrvad meeldivamalt tahapoole koolitud. Ega mi-

dagi, sellest lonkõrvast kasvab välja veel päris mehine saks. Ilmnes, et ta tegutseb kirjandusliste katsetega. Mõnedki ta novelid, milliseid ta mulle ette luges, vääriskid trükimusta. Ent romaan, mis tal pooleli on, tundus hirmus igavana. Seal oli kogu aeg juttu hingelisest noormehest, kes saab kõrgjalt mükse, nii füüsilisi kui ka moraalseid. Ning ta unetute ööde veidi uni-seks kangelangnaks osutus pisike blond plikatirts, kel taevani ulatuvad soovid ja kes on egoist kuni juusteotsteni, nii et vaesel poisil ei vea ka armastuses. Lembit arvas, et mina veidi sarnanevat tollele väikesele türanile!! Olin tõsiselt haavunud ja ma polnud sugugi nõus, et olen säärane egoist. Lembit rahustas mind ja ütles selle peale, et ta vaid kujutavat mind ette tüdrukuna, kes võiks seda olla. Algkujuks olevatki ta võtnud minu, külge pookides mulle negatiivseid iseloomu jooni, sest kirjeldada vaid positiivseid ei tee asja huvitavaks. Nii et kui näeb kord trükimusta romaan „Noorusunelm“, siis teadkem, et too Ilme seal olengi mina! Väga huvitav! Lembit lubas kirjutada ja pühendada mulle ka luuletuse, töötades selle saata postiteel Tallinna. Ootangi seda nüüd põnevusega, sest mitte igale ei pühendata luuletusi.

Pühapäeval käisime Peetriga kino „Modernis“ külastamas „Zou-Zou'd“. Tolles filmis mängib neegritar Josephine Baker, pööraselt temperamentne daam. Üldiselt pole ta põrmugi ilus, ent ta suu ja hambad on ääretult võluvad. (Tal pole nimelt neegrihuuled.) Ka hää on tal väga kena. Vaeneke armastas asjatult oma kasuvenda Jeani, ent viimast köitis blondiin. Ja Zou-Zou jäi üksi igatsema. Sest talle oleks meheks sobinud vaid samasugune neeger nagu ta ise on ja säärane mees pole põrmugi sobiv partii filmis näitamiseks.

Avaldasin koju jõudes selle filmi suhtes põlastavalt arvamist, et pole huvitav armuda oma enda kasuvenda ja Peeter küsis selle peale, kas ümberpöörduvalt olevat huvitavam? Naersime mõlemad ja Peeter lõpetas selle ebamugava teemi harutlemise tõsise märkusega: „Väike Marja, sa oled veel liig noor armastusprobleemideks. Lapselik naiivsus on sinu eale kohaseim.“ Seda üteldes oli ta silmis pehme ja peagu õrn pilk, nii et tundsin oma ebasantimentaalses südames liigutust nii suure vennaliku pooldamise üle. Võrad peavadki meid vennaks ja õeks, sest oleme mõlemad blondid ning sinisilmsed. Tundsin tema vastu peagu sama hellust nagu papi vastu, nii et poetasin pea ta rinna vastu ja kuulatasin veidi ta südame tuksumist, kuna tema silus tasa mu juukseid. Tunnen, et Peeter on mulle tõeline vend ja sõber ühes isikus.

LULLI VALGAL

Päev kuulsustega

Külaskäik filminäitlejate puhkekodudesse

(3 lhek. järg.)

„Claudette vedeleb oma musta saatanaga alati igalpool ees, kuhu mina minna tahan!“, turtus Joan Crawford

„Joan võiks oma koeramoonutisega minna parem põrgusse!“ oli Claudette Colberti energiline vastus.

„Nad on parandamatud!“ ütles Charles mulle ja tõmbas mind edasi. „Igal hommikul nad suvatsevad teha jalgutuskäike endi penidega ja need sallivad teineteist niisama vähe kui nende temperamentsed perenaisedki.“

Siirdusime aia kaugemas nurgas asetseva maneeži juurde. Väljas seisis neli hobust ja nende kammimisega tegelesid Tyrone Power ja Annabella. Tervitasime neid. Annabella lubas meid lähelalt oma halliku pulmareisile viia! Täna näeme ja liikusime edasi. „Ainuke leplik abielupaar siin!“, jutustas Charles mulle seletusks.

Lossi keldrikorra aknast kostus vägev aaria „Rigolettost“. Läksime akna alla ja vaatasime sisse. Plüüdi ümber pannide-kastrulitega askeldas Benjamine Gigli ja laulis ise täiest kop-sust. Lõuna juures kooris masinaga kartuleid Paula Wessely ja ümises viit kaasa.

„Need kaks on vist kogu majas siin kõige õnnelikumad inimesed,“ julgesin tähendada.

„Välja arvatud meie kahekesi!“, liis-sas mu peigmees ja ma tundsin end tõesti hõljuvat õnnetaevas.

Ent meie ei jõudnud veel akna juurest eemalduda, kui kõõki tormas kohevil juustega Jenny Jugo. „Ma ei ole siin enam mitte üks päev pere-naiseks, kui ma teiesuguste raiskajate asemele ei saa mõistlikumaid abilisil! Tervelt pool liitrit vahukoort olete teie, Benn, juba jälle enda kohvile vala-nud! Ja kas need on mõned koorid, mida teie koorite, Paula! Kümneliik-meline perekond võiks kodumaal nendest raisatud kooritest toidetud saada! Ja kus on siis teised? Ning mis veni-mine see on! Ruttu, ruttu! Paula — jätke nutmine ja vaadake, et eine täp-selt kell üks lauale saate anda!“ — ütles ta ja tormas ise ülepeakaala uk-sest välja. Benjamin ja Paula naera-tasid teineteisele läbi pisarate. Meiegi akna taga ohkasime kergendatult. Va-litsus oli pisut eemaldunud! Jõudsime jalutades esitrepi juure. Seal seisis

valge luksusauto, mille kallal askeldas — Gustav Fröhlich! Lumivalge autojuhidress sobis talle hommikuses päikesepaistes imehästi.

Läksime tagasi majja. Kustki kost-sid valjud käsklused: „Istuda! Üles tõusta! Siia tulla! Seista! Nii! Kü-sida! Mitte liigutada!“ jne.

Vaatasin küsivalt Charlesile. Ta taipas mind ja seletas: „Kassike, see on ainult dressuur“. Seal nimelt har-jutab Hans Söhnker oma foks-terrieriga peremehelikkum käitumist abi-elus!

„Kuidas? Mida sa sellega mõtled?“, pärisin, kuna ma tõesti ei taibanud, mis võiks olla ühist ühe foksterrieri dresseerimise ja abielu vahel.

„Noh vaata — Hans on abielus Jenny Jugoga, ja viimase energiat me juba imetlesime kõrgis. Ta lihtsalt harjutab end võitluseks oma seisukoha pärast perekonnas. See ei ole temal kerge, kassike!“

„Usun seda!“ nõustusin minagi nähtu põhjal.

„Aga kus on siis Greta Garbo?“ — tuli mulle järsku meele.

„Ta on juhuslikult praegu ka siin. Tule ma viin sind tema juure.“

Olin muidugi ootuspinevus ise. Et mu surelikud silmad saavad kord Garbot näha, seda ma poleks iialgi uskunud. — Läksime ühte seinas aset-sevasse lifti ja Charles vajutas mingi-sugustele nuppudele. Veidi hiljem pea-tusime. Astusime ühte tohutusuure ruumi, mis sai valguse katusaknast. Ümberringi olid suured klaasseintega kappseinad, mille tagant paistsid tu-handet raamatuid. Niisiis raamatuko-gu. Ühe kapi juures askeldas parajas-ti tumerohelises kitlis habras naine. Meie sisenedes ta pöördus, tundis nä-havasti Charlesi ja tuli särava, rõõmsa näoga meile vastu. „Dear mr. Boyer, see on väga kena teist, et tulete mind ka vaatama. Ja preili on muidugi teie uus avastus — teie südameamurdja!“

„Minu pruut!“ — parandas Char-les.

„Oh, vabandust! — Ma muutun siin ülevale ka nii ebadiskreetseks. Aga tööd on nii palju, et ununeb kõik muu. Minu südamekõnne äratas, mr. Boyer!“

Charles tänas. Sus paus Greta Garbo meid istuda veidi ja juua te-maga kokteili. Võtsime lahke katse

vastu ja vajusime suurtesse mugava-tesse toolidesse, kuna Greta kõrval-asetseva palmipostamendi salaukse avas ja meile kokteili segas.

Olin seda kuulsat naist kujutlenud alati kinnisena ja sõnaahtrana kõigi teadete ja kirjutiste järele, kuid tõeli-selt leidsin ta olevat väga sõbraliku ja jutuka. Jutlesime kirjandusest ja kunstist. Greta teatas meile usaldus-katte all, et ta valmistavat end ette oma tulevikufilmide jaoks. Nendes ta hakkavat mängima meesosi, kuna ta oma nigela kuhu pärast ei sobivat va-naema- ja tädiõsadesse ja kuna ta tundvat end juba liiga vanana armas-tajaosade jaoks. Meie ei suutnud muidugi temaga ühel arvamisel ol-la, kuna leidsime ta olevat veel vä-ga noore, ent tema jäi oma veende juure. Ta väitis koguni, et see olevat nüüd väga moes, et meesosi etenda-vad naisnäitlejad, eriti Euroopas, kus keegi näitlejanna Mari Möldre esinevat korduvalt meesosis.

„See on minu kaasmaalanna!“ hüüdsin erutatult vahele.

„Teie kaasmaalanna?“ imestas Greta. „Kas siis teie olete Eestist?“

„Jah. Olen eestlane. Eestist!“ sele-tasin.

„Võiksin teid kadestada, et evite sellise tähtsa kodumaa!“

Olin meelitatud kiitusest oma kodu-maa kohta, eriti, et ka Charles Boyer seda kuulis. See nagu tõstis minu tähtsust tema kuulsusega võrreldes.

„Kas teil on ka mõni osa juba tea-da, millist saate mehena mängida?“ pärisin uudishimulikult.

„On küll. Mu uusim film on Vol-taire'ist, kus mina kujutan teda! Opin nüüd tema iseloomu ja harjumusi tundma.“

Tundsin, et ei võinud kauem sega-da diiva tööd ja lahkusime lühikese südamliku jumalagajätuga.

Jõudsime mingisse talveaeda. Soe õhk tegi väsinuks. Kahe palmi all mingisugust võimalust pääseda kuna-asetes madal araabiastiilis diivan. Laskusin väsinult sellele. Ka Charles võttis mu kõrval istet. Siis aga püü-dis ta end mugavalt seada ja laskus poolpikali, pannes oma pea mu põl-vile. Silitasin hajameelselt ta tume-daid juukselaineid. Oli hubane ko-dususe tunne. Järsku tundsin oma pa-rema käe nimetissõrme pikka küünt millegi taha komistuvat.

Mõtlesin, et vahest kratsisin mõnd sünnimärki ja küsisin: „Kas tegin sulle haiget, kallim?“

„Ei. Millega sa võisid teha?“

Imestasin, et keegi võib olla nii õnnelikult armunud, et ei tunnegi, kui tema nahka kriimustatakse. Sili-tasin uuesti samast kohast oma peig-mehe pead ja tundsin taas oma kätt libisevat üle mingi naha konariku. Uudishimulikult kompasin konarik-

ku. Omaks üllatuseks avastasin, et see venis järele. Venitasin õrnalt ja ... oi, see oli hirmus! — Terve peanahk venis...!

„Kallim, mis on sinu peaga?“ hüü-dsin hirmunult.

„Mis peaks temaga siis olema?“ kü-sis Charles vastu, võtmata vaevaks avada omi silmi, uneldes mõnusalt edasi.

„Aga, aga su peanahk on ju hoopis lahti!“

Charles tegi tõrjuva käeliigutuse pea kohal ja tõusis istuma.

„Lase olla ometi! Ära kisu oma näppudega kõike!“ ütles ta siis mulle.

Kohutav aimdus läbis mu hinge. — Charles kandis parukat! Võib-olla tal polnudki õigeid juukseid!

„Ega... ega sa ometi parukat ei kannata?“ küsisin väriseva häälega, rip-pudes lootuse ja lootusetuse vahel.

„Muidugi kannan. Aga miks see siis sind nii kohutab?“

Mu silmi ees muutus uduseks. Siis hakkas kõik tiirlema ja viirlema mu ees. Kogu mu uhkus oma kuuls peig-mehe üle varises kokku mõtte juures, et kui ilmun oma tuttavate ette kiil-laspäise kihlatuga, siis kõik muigavad salajas kahjuröömsalt. Eriti veel Rein! Reinul olid ju nii ilusad tihedad pronksjuuksed!

Püüdsin küll manitseda end mõis-tusele, et ega juuksed pole oma teha, vaid need on ju jumalaand inimesele, aga kui Charles veel järsku oma pa-ruka ise ära võttis ja mult küsis, et kallim, kas ma siis sulle nii ei meel-di, siis ei suutnud ma enam tagasi hoida pisaraid ja paljast lagipead nä-hes, mis meenutas mulle teda niisu-gusena, nagu olin teda näinud ühes žurnalis, pildil näitlejate eraelust. Ma ei suutnud talle enam vastata — hulusin taltutumatult, meeleheitli-kult! Soovisin koju, aga teadsin, et kodu on kusagil kaugel ja et ei ole mingisugust võimalust pääseda kuna-asetseks mind emmata tahtis, kaotasin igasuguse tasakaalu ja kisendasin... kisendasin nii kuidas suutsin! koledesti karjud? Ärka ülesse ometi!... koledesti karjud? Ärka ülesse ometi!... Kuulsin kedagi rääkivat ja mind raputavat.

Mu pea aga oli raske ja uimane ja ma ei viitsinud silmi avada. Aegamöö-da hakkasin taipama, et olin vaid unes olnud filmitähtede küllaline ja Char-les Boyeri pruut. Tundsin nagu ker-gendust, ent ka pisut kahjutunnet. Olnuks olekski olnud huvitav, kui muistki oleks olnud tõeline — külas-käik näiteks! Aga kinoarmastuse unis-tused langesid sajaprotsendiliselt — Reinu kasuks!

Kuulipildurid positsioonil.

Maailmas juhtub kummalist

Surmahirm — sõduri suurim vaenlane

Ameerika professor J. Norton, kes maailmasõtta astus lihtsõdurina ja võttis osa paljudest lahingutest, on avaldanud huvitava psühholoogilise arutelu lahingupsühholoogia kohta. Inimajaloo algusest peale on rahvale pähe tuubitud valearusaamine sõjast, kirjutab prof. Norton. Sõda tunnevad ainult need, kes ise on tegelikult tules viibinud. Ilma asjasse süvenemata on isegi raske kujutella, kuidas ja millise andeksandmatu hoolimatusega levitatakse valeandmeid. Surmapõlgus, meelekindlus ja julgus ei ole alati sõjameeste vaimuomadused. Sõdurid kardavad alati, ka suurimad sõdurid. Legendaarne Skobelev ütles: „Pole inimest, kes ei karda surma. Kui aga keegi ütleb, et ta ei karda, siis sülitab talle näkku, sest ta valetab.“ Sama kinnitab ka kuulus sõjaurija Du Pique: „Inimene jälestab surma. Instinkti ei sureta ükski tahtejõud, nii kaua kui elab liha.“ Oma väidete kinnitamiseks prof. Norton toob väljavõtteid tuntud väejuhtide mälestustest, kus nad pihivad, kuidas nad lahingus kaotanud eneseealduse ja juhtimisvõime oma väeosa üle.

Enesecalhoiu instinkt on suurim vaenlane lahingus. Selle võitmiseks kulutatakse sageli kogu energia. Võtame näiteks Napoleoni kuulsa Aafrikaekspeditsiooni. Wagrami lahingus jõudis lõpp-positsiooni 22.000 mehest ainult 3000. Haavatuid ja surnuid leiti 7000 meest. Kuhu jäi 12.000 sõdurit? Du Pique seletab: „Nad otsisid varju. Nad heitsid teele maha ja simuleerisid surnuid, et mitte edasi minna.“ Seda tuleb suurel määral ette kõigis sõjavägedes, vaatamata rahvusele. Dr. Skiafsovski kinnitab omalt poolt, et sõjas võiks simulantidest koostada terved polgud.

Valgur lumelagendikul.

Inimesed elunäitelaval

Paljud inimesed tahavad elunäitelaval „peaosa“ mängida, vaatamata sellele, et nad on kavasid määritud vaid „la v a m ö ö b l i n a“.

Sellised inimesed püüavad kõigi võimalike ja võimatute abinõudega endile tähelepanu tõmmata ja esirinda tungida. Nad ilmuvad seltskonda tähtsaina ja seletavad saladuslikult sosistades, et nad teavad kõike paremaid alikaist. Sealjuures ei ole küll selline enda tähtsastegemine alati pahalaadiline. Neil inimesil on peamiselt ainult vale auaahnus enam näidata kui nad tõesti on. Nende tähtsuse tarvidus vajab väljapääsu.

Selles liigis esineb veelgi ilmsüütumaid eksemplare, keda on võimalik imekergesti rahuldada. Neile tarvitseb vaid üks kelner „härä doktor“ või midagi taolist öelda ja juba tunnevad nad end mõjuvalt austatud olevat.

Inimesed sellise tähtsustarvidusega on ogara püüdlikkuse endile hädavajalikuks teinud ja kõnelevad igalpool õhinaga kaasa. On täiesti selge ja loogiline, et sellised inimesed ebaõiget kiitust meelsamini kuulevad kui õigustatud laimust. Nad ümbritsevad end tihti meelitajatega ja hiilgavad enesega rahul olles ja end „õigeks“ tembeldades. Muidugi pole nad aga seda millegagi ära teeninud.

Sellised inimesed, kes osaga, mis elu neile annud, rahul ei ole, kannatavad väga ja veedavad elu kurvalt. Ometi teame, et ka väikesed ülesanded hästi läbiviidult suurt rahuldust ja õnne tuua võivad.

Nüüd...

...kuuldub kevadkohinaid...
...taksojuhid aprilli said...
...males kange kooli-poja...
...suuri laineid lööb vaikne oja...
...meie tudeng pidas pidu...
...neeger veab laisalt ridu...
...Lõvi küsib üht kui teist...
...Kiviõlist kostab: „Mis saab meist?...
...oodata on vihma, veelkord vihma...
...majaomanik saab pingutada ka kord oma rihma...
...püüda võidak' veest vaid miini...
...seatakse korda mitu lennuliini...
...pluss on see, kui päike tuppa paistab ja mitu plussi see, kui üürnik peremehe toidulõhnu haistab...
Peilung.

Tutvus filmi kaudu

Noor norralanna — jäägu ta nimi saladusloori taha — istus Oslos kinos ja vaatas võrdlemisi ükskõiksest nädalaringvaadet, sest naised vaatavad seda ikka igavusega. Daam ootas igatsusega draamat, mis pidi tulema pärast nädalaringvaadet.

Siis — äkki ta võpatas. Ta nägi ühel tänavavõttel meest, kes igati sarnanes tema unistustele. Just niisugune pidi olema mees, kes temale võis meeldida. Ja kohe otsustas neiu — kas see või — ei ühtki teist meest ei taha ta endale abikaasaks.

Järgmisel hommikul vara oli ta filmikontoris ja uuris, kust nädalaringvaade pärit.

Talle öeldi küll, kus film oli võetud, kuid ei teatud midagi seletada noormehe kohta, kes oli filmile sattunud täiesti juhusliku möödujana. Kuid niipalju saadi neiuale siiski öelda, kunas just see koht oli filmitud. Sellest oli ühele moodsale neiuale küllalt.

Tragi neiu otsustas oma õnne eest võidelda. Ta ostis endale filmi selle koha koopiat ja andis otsimise eradektiivi kätte — muidugi suure tasu eest. Kuna neiu juures raha ei mänginud mingit osa, siis kuulutas detektiiv välja autasu, ja varsti oligi noormees leitud.

Õnneks oli ta veel poissmees, ja tal polnud ka kõitvaid armusidemeid. Et ta oli puruvaene ja ametilt vaid väike ametnik, see ei kohutanud noort rikast daami, kes oli oma kangelas juba esimesest pilgust peale armunud. Noormees liigutas daami elegants ja sügav armastus nii, et temagi oli varsti omakord armunud. Siit edasi ei olnud ju enam kuigi palju maad õnneliku abieluni.

Röövlidki moderniseeruvad

Juba isegi Aafrika vösahtikes töötavad roimarid meetodite järele — nagu neid varem võis lugeda vaid kriminaalromaanidest. Inglise koloniaalpolitsei Keya-Tanganyika juures pidas kaua aega jahti ühe pärismaalasest roimari peale, kes oli pannud toime hulga röövimisi. Oli vaja 12 tugevat meest, et püüda kinni ja siduda hiiglasel kehahitusega neegrit. Tema juurest leiti 150 mitmesugust võtit. Nende abil tungis ta korteritesse. Äratas tähelepanu, et kui see neeger tungis korterisse varastama ja röövimise, siis korterielanikud magasid alati sügavas unes ja ei ärkanud üles. Paljud ohvrid jutustasid, et nad kuulnud küll, et varas tuli sisse, kuid nad olid imelikult rammestuses ja ei saanud ennast liigutada. See rammestus oli ka kelmi töö. Ta saavutas selle nii, et puhus läbi bambusetoru mingit mürgist pulbrit tuppa, mis uimastas seesolijaid, kui nad seda hingasid sisse. Neeger ei taha aga pulbri koosseisu ametivõimudele öelda.

On see saatuse pilge

Astal 1928 sõlmiti Tallinnas A. ja S. S.-de abielu. Paar aastase koostöö järele mõlemad pooled jõudsid otsusele, et nende abielu ei sobi, ja see lahutati kokkuleppel.

Nüüd on aga elurõõmus proua, kes muide teenib Tallinnas ühes riigiasutuses, leidnud omale uue eluseltsilise, kellega otsustatud eluteed ühiselt jätkata. Tema nimi on aga täpselt sama, mis proua eelmisel mehel! Sealjuures ei ole mees eelmise mehe sugulane ja nad ei tunnegi teineteist. Nõnda saab proua jälle tagasi oma endise abielunime.

Ons see imelik kokkujuhutumine saatuse pilge?

Surm maksab vaid üks sent

Välismaa kohtuteaduslikus kirjanduses leidub sageli märkuseid surmamõistetute hukkamise kohta tsüankaaliga, mis kogu maailma kohta esimest korda tarvitusele võeti Eestis. Välismaa autoriteedid, lähtudes inimsuse seisukohast, leiavad, et mürgisurm on märksa inimlikum näiteks hukkamisest elektritoolil. Lisaks kõigele on Eestis praktiseeritav hukkamine küll odavam maailmas. Tsüankaali gramm apteegile sisse ostes maksab mitte üle viie senti. Inimese surmamiseks piisab juba isegi 0,15 grammist, igal juhul järgneb surm 0,2—0,3 gr. puhul. Seega hukkamise kulud ühelgi juhul märkaine osas ei ulata üle ühe senti!

Võlts värv

See oli hilja aja eest kui Valgas peeti laata, kus näha võidi naist ja meest ja kus üks mustlastaast tõi kaasa kauni hobuse, et hästi oleks müük, mis teada ju on kõigile: taas mõne haneks püük.

Mees müüas hobust paljapäi, käes loomake kui rihm, ent äkki kaup tal katki jäi kui taevast langes vihm. Siis kadus müügimehe värv, — et mustlaselt ei healt — sest hobusel läks lahti värv just luise selja pealt.

Kuid meie elus on ka nii — siis õiget nägu näed, kui kogemata — muidugi — kest mõnel lahti läheb!

Siim Sarviste.

LAPSESUU

„Noh, Leenike, kuidas sulle lõunasöök meele juures meeldib?“

Väike Leenike: „Ah, onuke, vahel ei saa ka koduski paremat, kuid veidi enam saab ikka süüa küll.“

MASKIS MEELDIB ROHKEM

„Noh, meheke, kuidas ma sulle maskis meeldin?“
„Tead mis! Sa kanna parem alati maski.“

POLE PARATA

„Eile pihtisin ma oma kihlatule kõik oma mineviku üles!“
„Ja tema?“
„Pole parata! Ikkagi pean kahe nädala pärast temaga abielluma!“

OHVER

Lehepoiss: „Saladuslik asi! Viiskümmend ohvrit!“

Keegi: „Anna ruttu üks leht, (Pärast seda, kui ta sisu on vaadanud): „Aga, siin pole ju midagi erilist!“

Lehepoiss: „See ongi se saladus. Teie olete viiekümnesesime ohver!“

Keemiline puhastus- „UUENDUS“ Partu mnt. 17 Puhastab ja pressib ülikondi, mantleid ja kleite. Vanade kaabude puhastamine	Muia lapsevankreid ja sportkärusid VOLDEMAR ROOSI austusest. Tallinn, Liivimäe 14. tel. 476-08	Hea foto ehk iga kodu! Pildistage end meisterfotograaf A. TEPPORI juures. S. KARJA T. 9. Ateljee on avatud ka pühapäevil.	Odavasti ja hästi tehakse FOTOAMATÖÖRTÖID KUNGLA 20—11 Kõju pildistamiseks väljakutse tel. 464-96.
 Tee valmistajast tarvitajani läheb meie lehe kuulutuse kaudu.	Lugupeetud daamid! Olen oma naisülliniete rätsepatööstuse Lembitu tä. 14—2, üle viiaud Niguliste t. 7—3. Valmistan elegantseid kostüüme, mantleid ja kasu-kaid. Tel. 470-04. Austusega rätsepatööstusemeister M. SALM.	Tapa vanemate rätsepaärisid A. Nöörmäe Jaama tä. 5 seisab ka algaval hooajal iga nõudliku rõõmari jaoks teenistuses.	

Oh sa väike võrukael

Kelmikas tüdruk

Võistlustöö nr. 21
Autor — X

Tahtmatult pean naerma. Päev aas- tagasi lisandas kauni mälestuslül- pikka ahelikku. mida aeg lükib kild- killult.

Oli ilus õhtupoolik. Õhus tundus juba aimu lähenevast kevadest. Lumi oli läinud. Tinajad pilved katsid kum- muvat taevavõlvi. Sammusin, käed su- rutud sügavale mantli taskutesse, müts kuklas, pilk suunatud enda ette teele. Läksin kohtamisele. Lõunane rong oli toonud Pärnu noormehe, kellega olin juba kauemat aega kirjavahetuses, kuid keda ma polnud isiklikult näinud. Ku- na ta tundis linna, oli ta mulle kirju- tades määranud kohtamise Supeluse tänavale, kolmandale pingile paremat kätt teeveeres.

Olen olnud alati elava loomuga ja valmis igasugusteks seiklusteks. Mõ- lesin ka nüüd teha midagi põnevat. Tahtsin nimelt esineda oma enda õe- na, keda mul aga tegelikult polnudki. Elmar ei tunnud mind ja nii polnud paljastust karta. Kujutlesin juba en- dale, kui mu vanaema seda kuuleb, kuis ta käed kokku paneb ja ütleb: „Oh sa heldene aeg! No millega see mede Ellen jälle hakkama on saanud. No mis sa veel kõik ei pea enne sur- ma kuulma!“

Muigas. Juba pöördusin Supe- luse tänavale. Lähenedes ikka enam ja enam määratud kohale, hakkas sü- da peksma nagu hirmunud linnul. Nä- gin juba eemalt, et keegi istus pingil. Minut hiljem seisatasin juba pingi juu- res. Elmar vaatas minule. Tundsin ta kohe pildi järele, mille olin saanud ühes viimase kirjaga. Heitsin talle ki- ire uuriva pilgu. Esimene mulje jäi hea. Tugev kuju, kõrge laup, hallid silmad ja energiline suu. Olin alul ot- sustanud mööduda, kuid seisatasin. Tut- vustasin end Ellen Talmeti õe Reilana. Muidugi vuristasin ette ka varakult valmismõeldud vale, mis õigustas El- leni mittelilmumist. Peagi saime sõp- radeks ja jutt veeres ladusalt. Jalu-

tasime rannas, vallil, parkides ja käi- sime isegi merel liugu laskmas. Ol- gugi, et olime üksinda, oli Elmar käi- tunud kogu aeg äärmise viisakuse pii- rides. Tajusin hetketi, et ta mind sil- mitses, ning mul oli ebamugav. Aeg oli kaunis hiline, kui sõnasin, et pean pöörduma koju. Kahju oli lahkuda, kuid pidin osa mängima lõpuni.

Kodu-tänav nurgal seisatusime. Ei tahtnud, et ta tuleb mu majani. Meie jutulõng oli äkki katkenud. Kes teab, kui kaua olime vaikunud, kui ta haaras mu käed pihku ja sosistas: „Olete nii tore tüdruk, ning kui ma ei teaks, et olete Elleni õde, siis võtaksin teilt kindlasti kaasa kauni ja igavese pan- di mälestusena.“ Nüüd taipasin kõik. Teadsin korraga kogu õhtuse üliviiisakuse põhjuse „olin Elleni õde“. Pahvatasin naerma ja sõnasin: „Kui Teile ütleksin, et olen Ellen. Mis...“ Kaugemale ma ei jõudnud. Nägin oma vanema lähenevat saja sammu kau- guselt. Ma ei saanud neid enam hoiat- tada, et nad mind ei reedaks. Olin ehmunud. Ei tahtnud praegu näidata Elmarile, et olin teda petnud.

Tundsin, et miski nõoris kurgu kin- ni. Seisin liikumatult. Hetk hiljem seisis isa mu ees. Naeratus mängles ta näol, kui ta patsutas mulle õlale ja sõnas: „Noh, Ellen! Aeg on juba õige hiline.“ Kiire pilk mu kaaslasele ja läinud nad olidki. Heitsin vargese pilgu Elmarile. Ta ei vaadanud minule, kuid nägin ta näol piina ja viha ilmet ühtlasi. Olin ta uhkust haavanud. Ma ei julgenud teda kõnetada. Teadsin, et ta on väga solvunud, ning kartsin temas kaotada sõbra. Minutid möödu- sid. Aeg tundus otse igavikuna.

Kuid siis ta naeratas. Teadsin, et ta oli mulle andestanud. Olin õnnelik, kui ta sõnas: „Oh sa kallis väike võru- kael. Võin omada mälestuse. nüüd veel palju, palju kaunima.“

Kes kord on külastanud

Olevi tantsusaale

see jääb nende alaliseks küla- liseks! See on ka täiesti mõis- tetav — kaunid ruumid, huba- ne meeleolu ja parim tantsu- orkester — see kõik tagab meeldiva õhtu möödasaatmist Olevi saalides.

Kevad- ja suvehooajal on tants endiselt algusega kell 20 igal:

teisipäeval

pääs 25 s.

neljapäeval

pääs daamidele 45 s., härradele 55 s

laupäeval

seltskondlikud peoõhtud

kella 20.30 — 2.30

pääs 75 s.

pühapäeval

pääs 55 s.

Olevi saalid pakuvad Teile kaunima vabaaja möödasaatmise võimaluse!

SUDAMESOOVE

LUGEJASKONNAS

TÜTARLAPSED ÜLE EESTI, teiega soovivad kirja- vahetust-tutvust kaks Tartu noormeest. Kir- jad „Film ja Elu“ Tartu esindusse Rüütli 16, mgs. O. K. — O. Z.

KAKS TEMPERAMENTSET TÜTARLAST Jõge- valt armuksid meelsasti poisslastesse üle Eesti. Soovitav mundrikandjad. Kirj.: Jõgeva, pk. 64, ms. „Mare“ ja „Rita“.

POISSLAPSED ÜLE EESTI! Teiega soovib tut- vust kaks puravaest ja igavat Viljandi tütar- last. Kirjad Viljandi Leokese raamatuärri Tartu tn. 16 „Deanna Durbin“. „Judy Gar- land“.

LÖBUSAD POISSID! Teiega soovivad kirjavahetust kaks elurõõmsat plikat. Märgusõna „Õnne“ ja „Marion“. Kirjad saata Valga, pk. nr. 24.

HALLO! HALLO! Noormehed aastais 18—22. Teiega soovib tutvust-kirjavahetust neli löbu- sat Tallinna tütarlast. Kirjad palume saata slt. märgusõna all „My, Ly, Lo, Lu“.

TÜTARLAPSED! Kevadel päike lume sulatab, kuid kes teist, tütarlapsed, aastais kuni 20, su- latak minu südame? Kirjad slt. „Kevadpäike“.

KAKS IGAVUST TUNDTVAT tütarlast soovivad tut- vust-kirjavahetust vormikandjatega üle Eesti. Kirjad Tallinna slt. „Hely“ ning „Eve“ isiku- tunnistuse nr. 140 ettenäitajale.

HARITUD meeldiva välimusega noormees! Kui soovid leida aatekaaslast tütarlaste seast, siis kirjuta ühele neist! Soovitav pikem kasv. Kirjad slt. Tartu esindusse Rüütli 16 mgs. „Saaga“.

PIKEMAKASVULISED NOORMEHED aastais 18 —20! Palun sulestage šatäänile tütarlastele! Kirj. palun saata Tallinna slt. mgs. „Üksin- dus 17“.

HALLO NOORURID! Välimusest keskpäraseid vaikse iseloomuga tütarlapsed sooviksid kirja- vahetust rõõmsameelsete nooruritega. Kir- jad slt. „Mai“ ja „Mia“.

HALLO — HALLO! Kaunid kodumaa neid. Teie- ga soovib tutvust-kirjavahetust abielu eesmär- gil varanduslikult kindlustatud kena noormees. Maalse pk. Palivere „Unistan Sinust“.

INTELLIGENTSED NOORMEHED aastais 24—30. Siin kaks tulinahklist tütarlast tutvuskid, et sirutada käed ja avada südamed. Kirjad slt. ms. „Igatsus südameis“.

TÜTARLAPSED TALLINNAST! Kes teist tahak- sid olla meeldivaiks kaaslaseks kahele soliid- sele kõrgema kooli õppurile ilusail kevadõh- tuil. Kirjad saata slt. „2 x mr. X“.

27-AASTANE ISESEISEV noormees tutvuskid preili või prouaga üle Eesti hea sõbra leidmiseks. Kirj. Lennuki 21—5 Tallinn „Edasiandmiseks“.

TÜTARLAPS, kas tahad aidata vormikandjal poiss- lapsel muuta ta kevadunelmad armastusest tõelisuseks? Kui ja, siis saada oma kiri slt. mgs. „Bob“.

HALLO! Neidud üle kodumaa. Sulestage Saare noormehed. Aad. Saaremaa Pihla v. Tõllus- te pk. 9. „Vassu“.

HALLO TÜTARLAPSED! Siin kolm noormeest ot- sivad elukaaslast Kirjad slt. „Frits I, Frits II, Frits III“.

LÖBUS TÜTARLAPS soovib kirjavahetust noor- mehega Tallinnast või Tartust. Kirjad slt. mgs. „Nully“.

Tedretähtede vastu on

TEDRESAN

KREEM ja SEEP

parimad vahendid.

A/s. prov. JULIUS LILL

KAUNID TÜTARLAPSED! Kes teist tahaks saa- buval kevadel või suvel kaasa sõita noore poiss- lapsega tsiklil ümber Eesti, olles hea kaaslase. Marssruut kokkuleppel. Kirj. kuni 20. aprillini: Viljandi postkontor. varustuskaart nr. 018.265 ettenäitajale.

HALLO TÜTARLAPSED! Pikemat kasvu noormees otsib tuttavat tütarlaste hulgast. Vastused slt. Tallinnas „Ferdinand XVIII“.

TÜTARLAPS, kui su hingesoojus nurepilved mult peletab — kevadlilledega siis enda nime minu südame jäädvustad! Kirjad: mgs. „Hel- muth 26“ Rahvamaia tän. 6, Rakvere.

TÜTARLAPS! Kui omad kauni välimuse ja sügava hinge, oled haritud ja tunded huvi kaunite kunstide, muusika ja teatri vastu, siis tutv- samasuguse brünett noormehed. Kirjad slt. Tallinn, mgs. „Mayerling 20“.

NEIUD, kui omate ilusad sinised silmad, siis kirju- tage kahele sinisilmalisele noormehed Tartust. Tartu „F. ja E.“ toimetusse mgs. „Kaart nr. 296“.

2 INTELL. PIKEMAKASVULIST 27-a. noormeest tutvuskid või abielluksid kohe prei- lide, prouade või leskedega. Slit. „Edgar ja Heino“.

HALLO, GIRLS! Siin üks 180 sm pikkune, brü- nett optimistlik spordi ja kinofanaatik ning ka veidi „tantsutõhine“, sooviks leida enam-vähem vastavat tuttavat. Kirjad Tallinna slt. „Johnny 18“.

HALLO PREILID, kõigis vanuses. Teiega soovib kirjavahetust pikakasvuline defektse käega 27-aastane noormees. Kirjad Tallinn, pk. 307.

IGALPOOL SÕDITAKSE; miks ei peaks meiegi sõ- dima? Muidugi sulle ja tündiga! Noormehed, kui olete samal arvamisel, pommitage kolme vanatüdrukut aadressil: Posti 41-a—1 Haap- salu. „Mahvalda“, „Trusilla“, „Jõsefiine“.

HALLO! HALLO! AADAMA SUGULASED, siin kaks Eeva-tütrekest tahaksid kangesti tutvust teiega. Kui olete aastais 23—30 ja hästi mu- sikaalsed ning tantsite ka, kirjutage meile aad- ressil: Riia tn. 1 ajal. kiosk Tartu, „EE“ „VA“.

HALLO... HALLO... siin kolm noort tütarlast, kes ootavad teid, noormehed, et te leiaksite meie puhtad ja vabad südamed. Kirjutage: Ki- vijärve, Laiuse p-ag. „Ive 17“, „Luule 18“ ja „Lembi 20“.

TALLINNA NOORMEHED, kui teil puuduvad aru- saajad tuttavat, siis kirjutage kahele lõbusale tütarlastele. Kirjad slt. „Sirje 18“, „Maie 19“.

TÜTARLAPSED oleksid meeleldi häiks tuttavaiks kaugel olevaile pikakasvuliste noormeelele, aastais 19—24. Kirjad pal. Juala ja Malmi tän. nurga kiosk, Narva. „Blond“, „Brünett“.

KAKS KORRALIKKU noort tütarlast soovivad tut- vust samasuguste pikemakasvuliste noormees- tega 20—24 a. vanuses. Slit. mgs. „L. 17“ ja „H 19“.

SÜDAMLIK PIKEMAT KASVU lõbus noormees oleks kino- ja teatri- ning jalutuskaslaselks neile. Kirjad slt. „Oleksin sõber“.

HALLO! S+S. Kuressaar—Pärnu! Kiri hilines ja mul olid kurvad pühad. Kirjutage: Narva, poste restante. Reet. Teid ootab kiri Pärnus. Seik ja Saladus.

OLEN ALATI ÜKSINDA ja käin üksinda, kuna halba tuttavat ei taha ja head on raske leida... Või ehk siiski?! Filmi- ja teatrisõbrad 30—40-a. gümn. harid. härrad, kes teist tahaks ke- vadet vastu võtta sümp. haritud neiega. Kir- jad: Pärnu, Liiva 11. Liina Haavik.

TÜTARLAPSED! Kaks talveunest ärkanud võru- kaela soovivad Teiega kirjavahetust. Tallinn, Paldiski mnt. 51. Kulli kiosk „A 17“, „B 17“.

TÜTARLAPS, kui soovid head tuttavat, kirjuta liht- sale noormehed „Surmkindel hädaoh“ Kir- jad: „Film ja Elu“ esindus, Rüütli 16, Tartu.

„Film ja Elu“

oodustussedel

nr. 7 — 11. aprillil 1940.

GLORIA PALACE

Maailma lükkim

Mees raudse maskiga

Peaosas JOAN BENNETT.

II. Huvitav lisa.

KINO BI-BA-BO

Viru 11.

NELSON EDDY ja ILONA MASSEY laulusuucifilmis

„Balalaika“

II. Huvitav lisa.

KINO MODERN

Maailmakuulus lauljatar MARIA CEBOTARI hiiglavastuses

„M-me Butterfly suur armastus“

II. Huvitav lisa.

HELINO

Kristina Söderbaum ja Frits van Dongen unustamatus filmis

„Päikese tõus“

ARS

Esiatendub huumoriküllane lavastus

„Vallasema“

Peosis GINGER ROGERS ja DAVID NIVEN.

II. Lisaeeskava.

DIANA

Kopli t. 8.

Vera Korene, vürst Frubetskoi ja Charles Vanel helifilmis

„METSİK DIVIIS“

II. Deanna päästab olukorra. Deanna Durbin ja Hedy Garland.

ORION

Paldiski m. 25

Poola suurfilm

„Ununenud meloodia“

II. Kolm musketäri.

SKANDIA

Viru t. 10.

Vene kunstiline suurfilm

„Inimene tupes“

Piraadid

Eelmise numbril järg

Paugud sillalt muutusid üha harvemaks. Ohvitseride laskemoon lõppes. Tugev suitsupilv, mis vest tõusis, laskis Fosteril aimata, et hiinlastel oli õnnestunud süüdata silla alune.

Korraga tõusis larm ja kära kabiini ees. Foster, kes sel silmapilgul vaatles Irene Daves'i, märkas selgesti, kuis ta nägu tõmbles suures hirmus. Juht lahkus ruttu ruumist.

Irene Daves tõusis üles, jooksis ebakindlal sammul läbi ruumi ja jäi Fosteri ette seisma.

Kohe olid mõlemad vahid, kes kohale olid jäänud, ta kõrval, pistolid laskevalmilt juhitud Fosterile.

Seal väljendus Irene käskivalt keeles, mida Foster veel kunagi elus polnud kuulnud. Üllatunult taganesid bandiidid uksest, ei langetanud aga relvi.

Irene Daves vaatas Fosterile otsa oma selgete silmadega.

„Teie põlgate mind kindlasti,“ ütles ta siis kurtvalt.

„Oieti arvatud,“ vastas reporter kibeda irooniaga. „Teie ei oska aimata, kui raske mul on teid tänada, et päästsite esmalt mu elu!“

Ta pöördus mehest ära.

„Ma armastasin teid... armastasin teid väga,“ jätkas Foster halastamatult. „Kuis võisin ma ka oletada, et mängite nende metslaste küünle vahele sajandeid ohvreid!“

Piinatud ohe oli vastuseks. Foster ei vaikinud selle peale, vaid veel tõstis oma etteheiteid.

„Lakake juba,“ palus Irene korraga. Ta nägu oli pisarast märg.

Ja Foster vaikis. Kaastunne, neetud kaastunne oli temas ärganud.

„Mind sunniti,“ ütles tüdruk järsku nii tasa, nagu kardaks ta, et vahid teda mõistavad. „Minu ärasõidust saidid San Franziskost jälitati mind pidevalt. Et kabiinikohvreis olid relvad, seda ma ei teadnud. Need polnudki minu kohvrid. Alles Batavia tegid mõlemad hiinlased korralduse, et võtaksin need kaasa laevale oma pakkidena!“

Foster vaatles tüdrukut uurivalt.

„Kas teadsite, mis sel laeval täna öösel juhtub?“ küsis ta.

Ehmunult raputas Irene pead. Alles kui üks hiinlasest õhtul tema juure tuli, kuulipildujad kohvrist välja võttis ja teda toorelt käsutas anda tule-signaale, olevat temas ärganud kahtlus.

„Kas mõlemad hiinlased on jõugu juhid?“ oli Fosteri järgmine küsimus.

„Ei,“ vastas Irene kindlalt. Selline mulje oli muide olnud ka reporteril. Mõlemad tegutsesid kindlasti mõne isiku ülesandel, kes polnud üldse laeval või tuli sinna koos piraatidega.

„Teie tunnete tõelist juhti?“ Irene vaikis.

„Miks nimetasid hiinlased teid Tai Fooks?“ Ka sellele küsimusele ei annud ta vastust. See oli, Foster tundis seda, ta saladus, mida ta ei reetnud mingi hinna eest.

Kabiiniks tõmmati äsja pärani.

Mitu meest, kes kandsid seljas midagi mundri taolist, kolistasid sisse. Häbematult, aga teatud respektiga silmitsesid nad tüdrukut, kelle nägu oli muutunud maskitaoliselt kangeks.

Kiired ja kindlad sammud.

Foster nägi sisse astuvat... trenchcoat'is. Mõlemad hiinlased, kes olid Fosteri kinni seadnud, järgnesid talle.

Keset ruumi jäi ta seisma. Irene Daves taganes temast sõnuleletamatus hirmus.

Naine naeris selle peale pilkavalt ja tarvitas vandesõna, mille mõjul Irene võpatas.

Kõnelus toimus hiina keeles. Suure huviga silmitses naine reporterit. Vahepeal lohises väike hiinlane temaga kogu aeg.

„Küllalt!“ hüüdis naine korraga vihaseks. „Aja reisijad suurde saali kokku ja võta neilt kõik ära! Siis kihuta nad paadisillale!“

Väike kadus.

„Kas raadioseadeldis on purustatud?“ küsis ta siis teiselt hiinlaselt. „Mine ja vaata veel kord järele.“

Au andes kadus ka teine hiinlane.

„Nüüd teie mõlemad,“ alustas naine. „Tai Foo, sa armastad teda?“

„Ja,“ ütles tüdruk. Kuid selles ja's polnud enam trotsi. Värisedes oli ta seda väljendanud.

„Sulle üteldi juba Ameerikas, milleks ma olen võimeline, kui lood vahekorra mehega, kes pole hiinlane!“

Reporterile näis, nagu langeks Irene Daves iga silmapilk minestusse.

„Tai Foo, miks mürdsid oma lubaduse?“ küsis naine luuravalt.

„Kuna ma teisisi ei saanud,“ sosistas Irene Daves. „Mina... ma pole ju hiinlane! Pole seda kunagi olnud...“

„Vaiki, Tai Foo,“ ütles naine trenchcoat'is rahulikult. Vaid ta silmis hõõgus kardetav tuli. „Ma olen sinu ema...“

„Mu isa oli aga ameeriklane!“ karjus tüdruk pealekaebavalt naisele näkku. „Ma võlgnen talle tänu oma kasvatus, mõtlemise ja valge inimese teadvuse eest! Ma austasin teda, ei teadnud midagi hirmsast tõest...“

„Kuni tulin mina, kas pole?“ katkestas naine täis pilget. „Ja purunes idüll, milles polnud kohta enam, kuna viimane oli hiinlane!“

„Oh, kui isa veel elaks... Tema kaitseks mind... sinu eest... Sinu ebainimliku vihkamise vastu kõigi suhtes, kel on valge nahavärv...“

Metsik nuuksumine raputas tüdruku keha. Naine aga ei näidanud vähimatki ärevuse märki.

Mõlemad piraadid, keda hiinlane esmalt oli määranud valvureiks, seisid veel ikka liikumatult ukse ees. Ühele neist hüüdis naine midagi hiina keeles. Too eemaldus kohe.

Järsku — Foster ei teadnud isegi, kuidas see juhtus — kiskus Irene teiselt bandiidilt noa, mis peitus selle vöö vahel.

Juba lähemal sekundil oli ta lõiganud läbi Fosteri köidikud. Ta oli jälle vaba.

Noaga, mis Irene talle andis, sööstus ta hämmastunud valvuri peale, et võtta temalt revolveri.

Kuna ta bandiidiga meeletult võitles relva pärast, hüüdis naine trenchcoat'is appi.

Väike hiinlane ja kuus relvastatud meriröövlit tungisid sisse.

Fosteril oli revolver küll juba käes ja ta vajutas päästikule, üks kord, kaks korda, kuid pauku ei järgnenud. Relv polnud üldse laetud.

Vandega tõukas ta relva ühele bandiidile kõhtu, nii et see kokku vajus ja hüppas ukse juure.

Metsik paugutamine järgnes. Seitse revolverit läksid korraga lahti.

Foster kukkus, peagu ukse ees, tabatult maha, hoigas raskelt ja proovis sellele vaatamata edasi ronida.

Karjudes asetus Irene Daves, tähele panemata pauke, Fosteri ette, kuni ka tema, kuulist tabatult ta kõrvale vajus.

Metslased olid joovastuses verest ja lasksid ikka ja jälle mõlemi peale. Kabiin oli täis püssirohu-suitsu.

Naine trenchcoat'is käskis viimaks paugutamist järele jätta.

Väike hiinlane lähenes liikumatult maaslama-jalle. Kuna Foster näitas veel elumärke, laadis ta oma tühja revolveri veel kord...

Ent teine sündmus takistas teda jätkamast mõrva.

Kõrvulukustavad karjumised laeva esiosalt signaliseerisid hädahoitu...

Komandosillale suletud ohvitserid kannatasid uskumatult suitsu ja kuumuse käes.

Juba lakkusid leegid mõlemad uksi.

Esimene masinist keeras tulekustutamisaparaadi, et saada vett kummivoolikusse.

„Kaabakad on all sulgenud vee,“ arvas ta, kuna ei tulnud tilkagi vett.

Esimene ohvitser kaalutles midagi.

„Kapten,“ ütles ta korraga ärevalt, „kui me kummivooliku lülitaksime laevasireeni aurutoruga!“

„Kas tahate tuld kustutada auruga?“ küsis kapten uskumatult.

„Sellega teeme endile teed vähemalt üle trepi!“

„Ja siis?“

„Näitame kaabakale mõne atmosfääri kuumat auruga, et võime võidelda ka laskemoonaga!“

Koos masinistiga ronis selle hea idee leiutaja ettevaatlikult silla katuselt esimese korstnani, mille külge oli kinnitatud sireeni aurujuhe.

Poole tunni pärast tulid mõlemad tagasi. Ükski bandiididest polnud midagi märganud.

Vahepeal oli esimene ohvitser ühendusesse astunud seffinseneriga, kes oli suletud alla masinaruumi.

Parimaid põnevusjutte loete meie lehest.

Nüüd oli asi niikaugel. Terastoru oli isoleeritud villaste tekkidega. Ettevaatlikult hiilis masinist nüüd voolikuga uksest.

Mitu pauku haukusid talle vastu.

Nüüd andis kapten alla signaali auruandmiseks. Hingetu pinevus! Kas klapib?

Seal... viimaks! Voolik liikus, läks täis.

Kõrvulukustav sisin ja kohin. Sillaruum oli korraga täis tulist udu.

Ent juba seisis vahva masinist oma voolikuga, millest vingudes tuli vägev aurujuga, põleval trepil.

Juhtus ime. Apsurvsse lämmatas tule otsekohe. Trepp oli läbi!

Otsustunult astus masinist voolikuga trepist alla. Tema kõrval kõik ohvitserid laskevalmis relvadega.

Järg 8 lhk.

Taaralinna elu

Kevade tundemärke.

Tartus on kevadist õhku hõljumas õige rohkkesti. Kui mujal kodumaa osades — linnades ja maa kolgastes kevade tundemärgid on seletatavad looduslike nähetega, siis Tartus on lugu hoopis teisiti.

Harilikud kevade-kuulutajad on päikese kuumad kiired kõrgemast atmosfäärist, mis panevad talve jooksul kuhjunud lumehanged liikuma Emajõe kanti. Kuldnokkade ilmumine talvekorterist rõõmsa lauluviisiga ja paljude kodanike massiline liikumine tänavail kuni hilisööni — kõik need reedavad kevade olemasolu.

Need asjaolud kevade tundemärkidena on kõigile tuntud, mis tingitud vaid kevadõhu rohkusest Tartu kohal.

Peale muu omab Tartu veel teisi tundemärke, mis peaksid kuulutama tõsist kevade olemasolu. Need kevade-kuulutajad puuduvad aga teistel linnadel.

—Kes siis on need omapärased kevadejüngrid?

— Väga lihtne, on tartlaste vastus. — Tudeng on ehtne kevadekuulutaja! Ta istub konvendi igavate ruumide seinte vahel väga harva ja liigub õhetavate põskedega mööda tänavaid, vaatamata sellele, et eksami kevadesesoon on läve ees. Ei ole aega enam konspekti uurida ega muud õpinguis kasulikku teha. Eriti agarad kevadekuulutajad on konvendimehed, kel õllepudelid käes, liiguvad ringi kõrgmas õhkkonnas.

Hiljuti võis ühe Tartu vanema konvendi maja katuse harjal näha ilusat vaatepilti.

Ühel ilusal kevade varahommikul oli kuulda tugevat laulu konvendi ümbruses. Harilik kodanik, kes ruttas igapäevaseid töökohustusi täitma, mõtles, et tegemist on vivistis varahommikuste restoranikülalistajatega, kes õö läbi pummelungi pidanud ja nüüd lauluga koju ruttavad.

Tundus, et asi pole korras, sest lauluhääled liiguvad liiga kõrgeis õhukihtides ja ühtki laulumeest pole näha tänavail liikumas. Tuli süüdlasi otsida kustki mujalt. Ja — ennäe imet! Härrad üliõpilased olid roninud konvendi maja katuse kõrgemasse tippu, käes õllepudelid, teklid kuklas ja kuulutasid mitmehäälelise lauluga ehtsat kevadet.

Selline on siis Tartus õige kevade saabumise tunnusmärk! Sellist omapära juhtub Tartus alati.

Mitu kõrget juubelit.

Möödunud nädal oli Tartule juubelinädalaks.

Nii pühitses oma kõrget vanust — 70 a. sünnipäeva — Eesti Üliõpilaste Selts, kelle vilistlaspere ületab kõikide teiste üliõpilasorganide oma mitmekordselt.

Sünnipäevast oli rutanud osa võtma määratu hulk vilistlasi üle kodumaa, neist tubli arv juba kõigile tuntud riigi- ja avaliku elu tegelasi — eesotsas end. riigipea prof. Jaan Tõnissoniga.

Juubeldamine algas laupäeval pärjapanemisega Vabadussõjas langenutele Kalevipoja ausambale ja lõppes pühapäeva õhtul EÜS-i majas omavahelise koosviibimisega. 70. verstaposti tähistamiseks olid

vilistlased koos kaasvõitlejatega välja annud „EÜS-i album 11“.

Teised Tartu juubeldajad olid kulla- ja kellasepad ja spordi alal Tartu poksimehed. Esimesed pühitsesid väärikalt Tartu Kulla- ja Kellasepp-töösturite Ühingu 20. aastapäeva ja kellasepa tööala 300-aastast iga.

Lapsevankreid

ja sportkärusid

soovitab oma tööstusest

ELMAR RONK

Tartu maantee

Telefon 319-26 Töö eest vastutus

13

Täpselt 300 aastat tagasi registreeriti Tartus Tartu rae poolt esimene kullasseppade ühing, mis pärast tuleb seda ala Tartus õigustatult pidada 300-aastaseks. Tähtsat päeva tähistati piduliku aktusega Tartu Kutseesinduste Kodu ruumes.

Poksimehed soovivad olid Tartu poksispordi 30. aastapäeva tähistamiseks kokku kutsunud terve rea poksikuulsusi pealinnast ja Riist, et näidata oma sünnipäeval Tartu õiget spordivaimu.

Viimast olid tallinnlased nähtavasti kartma hakanud ja paljud võistlejad arvasid heaks võistlusile mitte ilmuda. Nii tuli pühapäevase võistlusõhtul kahes kaalus tartlaste vastastest puudu. Viimane asjaolu tegi meelehärma eriti spordipublikule. Tuldi otsusele, et kaebekirja läkitamine Spordi Liidule oleks kõige otstarbekohasem, kuna tallinnlased olevad ka varem sarnaste asjadega hakkama saanud. Selline talitusviis ei olevat sugugi spordimehelik!

Kui võistlused lõppesid, siis selgusid ka poksimeeste töötulemused: Tartu 22, Tallinn 16 ja Riia 10 punkti. Toodud punktide vahetõrje näitab selgesti, kuivõrd tugevate teraslihasest poksimehed on tartlaste. Isegi pealinna poksikuulsused ei julge nina Tartu pista, kuna nina on see koht kuhu Tartu poksijad armastavad lööke jagada. See on tartlaste järjekordne kunst!

Nahktarvete-kliinik

Parim ja soodsaim nahktarvete, portfelli, käsitaskute parandus- ja värvimistöökoja asub HARJU 29—8,

TEL. 412-75.

Kõik tellimised täidetakse kiiresti, kusjuures hinnad on tarvitajale vastuvõetavad.

Rahel Olbrei — esimene teeneline ballettmeister Eestis. Nimetatud tiitel tehti talle teatavaks Tšaikovski balleti „Lui-kede järv“ pidulikul esietendusel.

Foto aboratoorium

„ERKA“

Narva mnt. 14—4, telef. 314-10

Fotoamatööritööde ilmutamine, kopeerimine ja suurendamine. Pidudel ja koosviibimistel pildistamine Hinnad eriselt.

Lookene Balzac'ist

Balzac, prantsuse kirjanik, evis ilusa hõbedase käepidemega jalutuskepi, mis vastavalt Balzaci rahalisele seisukorrale rändas aegajalt pandimajja.

Kui kepp oli kord jälle omaniku käes, kavatses viimane minna teatrisse. Kepi võttis ta kaasa.

„Kakskümmend sous'd, härral!“ ütles riitehoidja ja võttis talt kepi käest.

Balzac aga kiskus selle temalt pahaselt ära ja urises:

„Mis? Kakskümmend sous'd?! Olete hullunud? Olen alati selle eest saanud kuus franki!“

LULLY VALGAL

Päev kuulsustega

Eelmise numbri järg.

Niisiis minu hilinemine oli tolle taltsutamatu vihapurske põhjuseks. Selline tühine põhjus ja niipalju kisa ja lärmi! Hakkasin pisut kriitilisemalt suhtuma oma kihlatusse. Mul polnud mingit himu taluda eluagset türranniseerimist. Mu vaimustus ja uhkus hakkas maad andma kainusele. Tekkis mõte, et küllap too kuulsus evib sellise võimatu karakteri, et ta omasuguste seltskonnast ei leidnud kedagi kosivat ja siis kaaperdati mind tähtsusetut büroomeetnikku pruudiks. Haavunud enesetunne hakkas piinama. Ent samas tundsin, kuis võõraste käte tugev haare muutus lembemaks, kuis mu kinnihoidja vihane hingeldamine muutus rahulikuks, kuid kaks suurt tumedat silma vaatasid kurvalt mulle ainiti otsa ja hästivormitud, erutusest väris-

vad huuled sosistasid õrna, madala häälega: „Kassike, kas ma tegin sulle haiget? Kassike, ära ole mulle kuri! Ma igatsesin nii väga sinu järele!“

Tore igatsus! — mõtlesin endamisi, kuid ei suutnud enam koondada haju-vat vihameeleolu. Charles Boyeri kurblik-metsik šarm haaras mind enda võimusesse. Tundsin palavate huulte õrna puudutust oma pael ja tundsin, kuis punastusin senitajumatust õnnestundest. Ka Charles Boyer näis märkavat mu meeleolumuutust, kuna ta sosistas: „Kiisuke — sa ei olegi mulle enam pahane!“ ja mind eraomanduse-na omaniku hellusega. kui kallist aaret enda vastu surudes külvas ta mind üle uimastavate suudlustega. Oi — nüüd ei olnud ma ainult uhke, et olin kuulsas filminäitleja pruut, vaid olin veel uhkem põhjusel, et olin sellise ekstsentrilise mehe armastuse osaline! Tõtt öelda, mul oli küll pisut hirm sellise suure armastuse ees, aga teadmine, et olen kõigi sõbrannade poolt kadestatud, oli meelitivalt mõnus.

„Kassike, tule ma näitan sulle nüüd maja ja tutvustan sind oma sõpradega, ütles mu peigmees viimaks ja juhtis mu välja suitsetamisbaarist. Õrnalt teineteise vastu liibunult läbisime pika koridori ja astusime mingi rõduukse kaudu aeda. Aed oli rikas ilupuudest ja lilledest. Sammusime mööda ühte jalgteed. Kustki hekkide vahelt vilksatasid inimpead. Kuuldus erutatud inimhääli ja koerte larinat. Läksime ligemale. Nägime murul ühte suurt dogi ja ühte musta lambakoera energiliselt teineteise kallale kippuvat, kumbki ise daami poolt tagasi hoituna. Ent mitte ainult koerad ei olnud tüllis, vaid ka nende perenaised.

„Halo Claudette, halo Joan!“ hüüdis mu peigmees tülitsejale. „Mis on põhjuseks, ma tulen kohtunikuks!“

Järg lht. 10).

Wriidrih Mätas

Kirjutab jälle oma naisele

Tere!

Tean, mu kulla-kallis naine, et Sind valland vihalaine — päevi mööda läinud rodu, aga mind ei ole kodus. Autot uut ma olin toomas. Sina arvad, et ma joomas, aga leevendan su mõna — annan oma mehesõna: krabistades praegu sulge, pea mul otsas täitsa selge. No-jah, autot tahtsin osta, aga mida oskad kosta: proovisõiduks pihku rooli haarasin (sa tead mu kooli) ringi veidi tuuritasin — proovisin, kas hea on masin. Kaasas oli mõni isand. Maanteel vaevalt gaasi lisand masin tegi hirmsat traavi

— pisti hullupööra kraavi. Pärast seda kurba tretti mind, näe, viidi laatsaretti. Kodu järgi olen näljas. Usun, varsti olen väljas.

Sinu oma

Wriidrih.

Teadame meil on mehe pale — iga sõna lausa vale. Nii, kuis kirjas ta küll kostis — auto enesele ostis, sellel käisid liigud taga. Kaasas pudelid tal mõned, võttes lausa ilukõned. Wriidrih, suller, võttis nõnda külastada neiu mõnda. Tahtis tõmmata nad hoovi — kutsus kaasa autoproovi. Kõrtsid kaunid väljas linnast — ta tähtsust kõrge hinnast, nõnda Wriidrih võtnud vinti, hakkas mööda maantee-linti kihutama nagu hull — vastusõitjad olid null. Äkki autos kole sagin, järgnes hirmus rigin-ragin... Ja kui Wriidrih viimaks ärkas, oma hirmuks äkki märkas — toal, kus viibis, ees ja trellid, kaaslasteks kõik vindsid sellid.

Viljakunstnik CARMEN PRIL

Film ja Elu

toimetus asub nüüd

Pikk 30-1

Uus telefoni nr. on 429-48

Pühendatud naisele ja kodule

Ka jalad vajavad hoolitsust

Max Factor jr.

Eleanor Powell

hoolitseb oma „hinna liste“ jalgade eest Max Factor jr. nõuannete järgi

Nii mõtteliselt kui ka faktiliselt on jalad ilu aluseks. Ometi on jalad enamasti tervest inimesest vähemhoolitsetud osaks. Seejuures ei saa ükski jalavalu all kannatav naine olla tõeliselt ilus. Kujutlege ainult, kui Charles Boyer ja Irene Dunne mõnd armastusstseeni filmides peaksid mõtlema oma konnasilmadele!

Te ei saa olla romantiline, isegi mitte ettevalmistatud filmistseenis, kui te jalad valutavad.

Nood näitlejad nagu Eleanor Powell, Ginger Rogers, Fred Astaire ja teised, kes teenivad raha oma jalgadega, hoolitsevad loomulikult ka nende eest eriti hästi.

Esimeseks nõudeks jalaravi juures on loomulikult — piinlik puhtus. Peale igapäevast hoolikat pesemist tuleks jalad alati üle puuderdata puudriga, mis ei laseks jalgu higistada.

Väga palju „jalavaeva“ teeb tavaliselt just hooletu küünteravi. Pediküüri eest tuleks sama palju hoolitseda kui maniküüri eest.

Autoriteetsed jalaspetsialistid mainivad, et varbaküüsi pole hea lõigata, vaid neid tuleks samuti ainult viilida.

ENNE IGAKORDSET KÜÜNTELÕIKAMIST TULEB JALGU KINDLASTI LEOTADA KUUMAS SEEBIVEES JA SIIS HOOLEGA KUIVATADA.

Väga värskendav on jalgadele ka massaaž, mida võiks teha vähemalt kord nädalas.

Juba praegu moesolevad kingad, kust varbad kõikjalt välja vahivad, eeldavad hoolikalt maniküüritud varbaid.

Juhul, kui vähese hoolitsuse ja kitsaste kingade tõttu on jalgadele tekkinud igasugu paisid ja muhke, ei tohiks nende ravi jätta hooletusse, sest vead, mis alul näivad väikestena, võivad end hiljem rängalt kätte tasuda.

Seepärast — olgem võluvad ka „kulisside taga“!

HÄSTI SOBIB

hallile villasele mantlile garnituur nutriaat, mis ulatub kitsaste ribadena polistusest kuni röö kõrguseni. Mantli juure kuulub pika rihma otsas kantav nutriatasku.

SUUR KIMP

strassist ja klaasist lilli illustab musta sammetberetti. Seejuures on nad nii lahtiselt kinnitatud, et nad iga sammu juures veidi kõlisevad. Eriti hästi sobib säärane kimbuke kostüümi juure.

Pluus igaks kellajaaks

I lka enam ja enam on moes kanda pluuse. Me ei reeda seega enam mingit saladust, üteldes — pluusis ja kuues ollakse nüüd täpselt sama hästi riidetud kui kleidis! See peaks rõõmustama kõiki, sest nii saame oma garderoobi kerge vaevaga ja vähesel kuluga alati uuendada!

Iseäranis nüüd, kus kõikjal kõrbitakse eelarveid, ei julge nii mõnigi daam endale enam uut kleiti tellida. Miks siis mitte eelistada ilusat pluusi, mida muuseas võib ka ise valmistada. Veidi riidet, hea lõige — see on kõik, mida selleks vajame. Isegi nood eevatütred, kes muidu just pole kes teab kui suured nõelakunstnikud, suudavad pluusiga hakkama saada, kuna kleidi juures jääksid nad vast hätta.

Kevad on käes — ning temaga ühtlasi kostüümide hooaeg. Isegi siis, kui evite ainsa jakk-kleidi, võite erinevate pluuside abil näida alati moodsalt riidetuna — kas elegantse daami või sportliku tüdrukuna.

Isegi õhtukleidi murest päästab teid pluus. Valmistage endale vaid kas mustast krepist, siidist või villasest pikk kuub ning kandke sinna juurde elegantset pärastlõunapluusi.

KUUB JA PLUUS KA ÕHTUKS — SEE ON JUST SOBIVAIM RIETUS PRAEGUSEKS AJAKS!

Isegi suurimad moemajad leiutavad sel alal üha uusi kombinatsioone.

Vaatame siis nüüd kõiki pluuse kellaaegade järjekorras.

Esmalt hädavajaline inglise pluus. Kergesti pestavast riidest ja sobivas värvis valituna, võite end sellises pluusis ükskõik kas kostüümi või mantli all kantuna, tunda alati hästi riidetuna.

Tavaline, lihtne, meestelõikes pluus mozartkrae ja kroogitud käistega on igivana, ent siiski moodne. Eriti elegantse näib pluus valmistatuna heledavärvilisest crepe de chineest. Ainsaks kaunistuseks tohivad siin olla kas nõõbid või mõni värvitandis monogramm.

Need, kes karni ja lihtsat joont isegi ennelõunail ei eelista, tohivad

KANDA PLUUSE FANTASIITEGUMOES KAS KIRJULILLELISEST PESUSIIDIST VÕI ORGANDIST.

Kiindumatu laulmine kergetele valgetele riietele oleks küll vist täiesti asjatu, sest need on kujunenud juba kõigi lemmikuteks. Mis siiski võib tunduda uudisena, on — pikee ja organdi kooskõla. Väga palju võib Pariisi moemajadelt näha modelle, kus

on valmistatud pluus organdi ja pikeeribadest, andes seega väga omapärase ja uude kombinatsiooni.

Väga meeldivaid pluuse, mis sobivad ühtlasi nii päevaks kui õhtuks, saab valmistada crêpe georgette'ist, sametist ja lameest. Väga praktiline on pikakäiseline sametpluus, mis päeval näitab kaunistisena lihtsat pitskraed, õhtuks saab aga sobiva ehte: kas mõne särava klipi või pärlirea abil.

Suurim „dernier cri“ on aga

KOOTUD MUST PULLOVER PIKA SIIDKUUE JUURDE.

Sellist õhtukleiti lantsseerib väga palju Pariisi moemaju. Lihtne pullover on saanud toredad kaunistused pärleist, mille väljamõtlemine on jätetud iga eevatütre enda hooleks.

Loodetavasti aitab see väike vaatus meie daame kergemini üle saada „mida panen selga?“ tavalisest igasesoonilisest küsimusest...

Moepudemeid

PAKSUKOELISEST ROOSAST TÛLLIST

võib valmistada kena õhtupluusikese. Käised on ülalt väga tugevasti kroogitud, mõjudes õhupallidena ja andes modellile eriti noorusliku ilme.

TUMEPRUUNIDE PASPLITEGA

on illustatud liivavärvi villane kleit. Viimane on valmistatud kostüümina, kusjuures kuuel on kaks voldigruppi, mis all ääres on pasplitega illustatud. Jakiosa näitab pruunist litsest valmistatud ilustusi.

PIKK PUUST KÄEPIDE

kaunistab roostepruuni vihmasirmi. Sirm on jalutuskepi pikkune, nii et sellele võib isegi toetuda, ja sirm evib mantliriidest katte.

LIPSUSIIDIST

valmistatakse tumedale pealelõunakleidile vest. Sama siidiga on ka vooderdatud kleidi lahtised käised.

KIRJU LÕNGAKERANA

näib pealelõunakott villasest lõngast kootuna. Käepide on metallist ja näitab rikkalikke kaunistusi.

Ruth Hussey

näitab pildil õiget iluravitehnikat.

William Powell

● abiellus!

Kuulsa filmitähe üllatav abielu.

Noorest näitlejatarist mrs. William Powell nr. 3.

Kas Jean Harlow on unustatud?

ma. „Eraelus“ unistasid nad aga kõik — väikesest elumajast kindlal maapinnal, mitte ratastel.

1932. aastal nad tahes-tahtmatult pidid osa oma unistusest teostama. Isa libises laval ja vigastas selgroo. Nüüd kolis perekond Hollywoodi. Vanem õde Marion abiellus, poeg kirjutas tantsumuusikat, teine õde Maxine laulis lokaalides ja väike Diana käis koolis, töötades alati, kui oli juhus. Nii elasid nad rahulikult, kuni venna revüü. kus tookord 16-

diotsijaid ja Diana sai osakese Bill Powelli uues filmis „Nelikümmend väikest ema.“

Nüüd siis jälle veidi Bill Powellist.

TA ON SUURILMALIK HÄRRASMEES.

Mees, kes tunneb elu ja oskab elada. Ta on rikas, tark ja humoorikas. Juba ta kaks eelmist abielu — üks veetleva seltskonnadaami Eileen Wilsoniga, kellelt tal on poeg Bill jr., ja teine Carole Lombardiga, näitavad, et tal on hea maitse. Ta traagiline armastus Jean Harlow vastu on nii tuntud, et seda vaevalt maksab uuesti seletada. Jeani kaotus oleks Billi endagi peagu viinud hauda. Ta haigestus tõsiselt — ja alles siis ta nägi, et elu tuleb elada ja mitte kurvastuda selle üle, mis oleks võinud olla.

Möödunud sügisel tuli ta tagasi oma suurima armastuse — näitlemise — juure. Ta süda hakkas jälle ihkama kedagi, keda hellitada — ja selleks oli tal Diana juures parim juhus.

Diana on alles noor — Bill saab talle elu näidata. Ta võib kõnelda innukaile kõrvadele on reisi-dest ja kogemustest ning leiab kindlasti tänuliku kuulaja. Mis aga meeldib küsele mehele enam kui see?

Billil polnud vaja abielluda selleks, et saada kodu. Tal on neid mitu. Ka laps on tal. Ei.

TEMA VAJAS LÖBUSAT PELGUPAIKA, KUHU TA VÖIS PÖGENEDA OMA TUMEDATE MUREMÖTETE EEST.

Vajas seltsilist, kes suudaks olla talle lõbusaks sõbraks ja heaks naiseks.

Ning seda Diana päris kindlasti suudab. Küllap nad seepärast nii hästi sobisidki ja kõigil Billi sõpradel jääb vaid üle ütelda — elagu nad õnnelikult oma elu lõpuni!

SOSINAID HOLLYWOODIST

LUGU SFINKSIST.

Joan Crawford võib kõigile kõnelda uusi-mat Garbo- anekdooti. Joan oli sageli mõtel-nud, mida teha siis, kui ta kohtuks kord Garboga. See ajalooline sündmus toimuski muneas mõned kuud tagasi. Garbo ja Joan sattusid stuudio-uksel hommikul vastamisi.

„Tere hommikut,“ sosistas Joan. Garbo vai-kis ning läks edasi.

Järgmisel hommikul kordus sama lugu.

Kolmandal hommikul möödus pahane Joan Garbost tervitusest.

Välgukiirusel pöördus täht ümber ja küsis: „Miks te mind ei teretanud?“

Nüüd oli Joan keeletu. Ja kes seda poleks olnud?

Kaks lahutatud abielupaari Joan Craw-ford-Franchot Tone ja Ruby Keeler-Al Jolson äratavad Hollywoodis „moraalse meelepaha“, kuna polevat viisakas, et lahutatud abikaasad jäävad sõpradeks. Seejuures sosista-takse aga ka võimalusi mõtlemise paari uuesti-abiellumisest...

Väike Shirley Temple on lõplikult muu-tunud suureks daamiks, sest oma uues filmis „Sinilind“ ei kanna ta enam tuntud kuldseid rip-puvaid lokikesi, vaid hoolsastisoetud pead, ning mängib ka juba väikese Johnny Russeli vanemat õkest.

Alles abiellus Merle Oberon režissöör Alexander Kordaga ja juba sosistatakse midagi lahutusest

aastane Diana tantsis peasa, saavutas menu. Ka Diana sai endale lepingu, ent see ei kestnud kaua. Nii läks tee tagasi kooli, kus ta

KOHTAS MICKEY ROONEYT, KES TEMASSE KÕRVUNI ARMUS.

Nad tantsisid sageli koos, ent Diana polnud just eriti vaimustatud ja milline 16-a. tüdruk rahul-dukski 14-aastase austajaga?

Siis leiutas Warner Brothers järjekordselt Dia-na. Ta isegi mängis peasa ühes nende filmis, kuid läks siis edasi RKO juurde. Ka seal ei püsinud Diana kaua, vaid otsustas pigem esineda koos Maxi-nega lokaalides. Nüüd nägi teda üks Metro talen-

Naeratades vaatab Bill Powell oma noorele nai-sele, kes vallatu, uuestisiindinud Veenusena elustab ta kurvaks muutunud kodu.

See oli kindlasti saatuse kummaline tuju, mis saatis noorukese Diana Lewise tegema reklaamfotosid William Powelli basseini. Ta võinuks neid samahästi valmistada mõne teise Metro staari juures ja Bill poleks tarvitsenud viibida kodus. Tõeliselt stuudio eeldaski, et staari pole kodus. Ent ta oli — ja nii juhtus, et ühel varakevade õhtupoo-likul aknast välja vaadates ta nägi seismas noort, naervat tüdrukut päikesepaistel.

Mõni nädal hiljem abiellus ta sama väikese tüd-rukuga Nevada põlispuude alla kombineeritud „häd-daaltari“ ees.

TEADE, ET 21-AASTANE DIANA LEWIS OLI SAANUD KOLMANDAKS MRS. POWELLIKS, MÖJUS HOLLYWOODILE POMMINA.

„Targad inimesed“ nimetasid seda Billi „rängaks eksituseks“. Kõneldi ometi tema kuramaažist Ginger Rogersiga ja väljasõitudest Loretta Youn-giga. Oli aga ka neid, kes uskusid, et peale oma traagiliselt lõppenud armastust Jean Harlow vastu Bill ei suuda enam kedagi armastada.

Hollywood, kes vihkab, kui tema „sosinad“ pole õiged, suhtus kaua üleolevalt Billi uuele abielule. Oli ju nii palju põljusi: 1) kuidas sai 47-aastane Powell olla õnnelik 26 aastat noorema naisega; 2) ta ei võinud ometi tõeliselt nii kiiresti armuda; 3) ja et ta pidanuks otsima enda staažile sobivama naise.

Billi sõbrad (ja neid on leegion) vaatasid aga sellele abielule kui ühele neist väikestest elamus-test, mis teevad elu elamisväärsaks.

Kui Bill ei eviks tähelepanuärataval määral usku ja lootust, vaevalt ta siis veel nüüd elaks. Lihtne on seda kirjutada, ent raske on olla „peagu surnud“.

Haiged taipavad tavaliselt palju kergemini, kui tähtis on elus naer ja lõbusus, sest nad ei saa ise elust midagi. Loomulikult soovivad nad siis terye-nedes kõike, mida elu võib pakkuda.

Just sellises meeleolus vaatas Bill aknast välja, nähes tervet, noort, rõõmsat ja veetlevat tüdrukut otse elurõõmu kehatusest seisvat basseini hüppe-laul. Bill oli läbi elanud juba mitu elu, ent ükski neist polnud teda täielikult rahuldanud. Ta tormas aeda ja palus end esitleda.

SELLELE ESITLUSELE JÄRGNES VARSTI KUTSE LÕUNALE JA AEGAMÕODA VÖITIS BILL DIANA SÜDAME.

Vaevalt Bill oleks võinud armuda tüdrukusse, kes pole näitlejatar. Liiga sügavasse on temal tungi-nud näitlejaveri, et leppida kodanlise naisega. Pea-legi oli Diana Lewis alles päris noorukene algaja, kes vaatamata eluraskusile vaatas elule läbi roosa prilli.

Diana on üheks võsuks rändavast näitlejapere-konnast, nagu neid Ameerikas leidub tuhandeid. Ta isa ja ema esinesid Woodville'is ning kui saabusid väikesed Lewisid, hakkasid nemadki varsti esine-

Kuidas sobin hispaanlannaks? küsib Irene v. Meyendorff peeglit.

Tuba nr.13

Võtame vaid nimes Paul Hörbiger, Theo Lingen ja Grete Weiser — siis teame, et filmis on küllalt mütsu ja lisades Maria Andergast — Johannes Riemanni, ei tarvitse ka romantilised õilishinged kurvastada.

„Tuba nr. 13“ on ehtne viini film, mõnusa huumori ja lõputute sekeldustega. Õieti on see ala, mis kergesti võib muutuda kitslikuks, sest paberist krabisevad veinilehtlad Grinzgis pole vist kellelegi enam jahumapanevaks uudiseks, ent kui tüüril on selline kindlakäeline juht, nagu Hubert Marischka, pole ebaeeldivaid libisemisi karta.

Kes nad siis õieti oma uues filmis on? Paul Hörbigerist on seekord saanud zooloogiaprofessor, kes kirjutanud ülitarga raamatu „Armastus merepinna all“, ent ta ei taipa kahjuks, et armastus pealpool merepinda on sootuks erinev.

Tema palavalt armastatu on keegi daam, nimega Clo. Õieti on ta Clotilde ja ameti poolest pansioni omanik Sinise Adria ääres — tegelikus elus Grete Weiser. Tema kiirekäiguline ja elav suuvärk peaks vist kõigile olema juba küllalt tuntud. Igatahes teeb ta oma uisapeasuses kohutava eksituse, pannes pulmaööks luku taha kaks noort, kes tegelikult pole abielus — ent tema aga abielulisteks peab.

Nood kaks vägivaldselt „lahutatut“ on Inge (Maria Andergast), kes viibib oma „pulmareisul“ üksinda, sest ta tulevane abikaasa ei saanud äriasjade tõttu ilmuda perekonnaseisuametisse, ja Fred, noor tuulepea, kelle värbamine Inge ümber alles filmi lõppedes leiab teenitud tasu.

Siis on filmis veel üks kummaline kuju — teener Klink, keda tavaliselt tunneme Theo Lingenina. Siin on jälle kord osa, mis seda naljahammast laseb põhjalikult „hiilata“. Omal vabal tahtel on ta hakanud kahe armastaja vahel „aamori posteljoniks“ ja seisab äkki kohutava olukorra ees, kust ta muidugi väljapääsu leiab eht lingenlikult.

Need oleks lühidalt defineerituna filmitegelased, kes loomulikult siingi pakuvad oma parima, et inimeste meeleolu, vastu igasuguseid argielu muresid, muuta kevadiselt päikesepaistelisteks.

PAULA WESSELY

Majakene Viinis, kus sündis Paula Wessely, ei erine kuidagi oma naabreist. Ka vanemad, lihtne lihunikupaar XV linnajaoost, ei osanud aimata oma tütre peituvaid andeid. Isa oli küll kunagi olnud

innukas teatrikülastaja, ent temagi oli vaid üks neist paljudest, kes tiheda reana täidavad ülemise röödu, ent kes sellegipeale vaatamata otsustavad, kas tükil on edu või mitte. Üks täidest oli küll näitlejatar, isegi Burgteatris, ent need sugulusside-med olid muutunud liialt lodevaks, et selles suunas oleks tulnud arvutada mingisuguse mõjutusega. Kindlasti pettub nii mõnigi, et Paula lapsepõlvesoovid ei erinenud millegagi tavalisest temavannuste plikakeste soovidest. Tal oli sarmi ja hea sidamekene, ent milline ema ei näe seda oma lapse juures? Ja kuigi ta juba õige noorelt valitses oma vanemate õdede üle — mis on sellel ühist teatriga?

Väike Paula on tubli õpilane. Mängides lahendab ta raskeimagi ülesande ja põlev auhunnus hoiab teda ikka esimeste hulgas.

SEEJUURES POLE TA MINGI PUGEJA.

vaid saab kõikide klassikaaslastega hästi läbi. Ta on veel liiga noor selleks, et õieti elu tunda. Tema elukutseks saab — kõikide eelduste järele — õmblemine. Kindlasti tuleb tast tubli õmblejanna, sest ta evib hea maitse ja kui saatust tahab, eks ta siis saa ka hea mehe. Umbes sellised võisid olla Paula lapsepõlveunelmad. Tal endal polnud veel aimustki, millised andd tas peituvad. Ainult kord peale etendust libisesid ta suust sõnad: „Kliti ja Onnoga (kaks tuntud Viini näitlejat) koos mängida, oleks mu suurim unistus.“

Nii ei võinud väike Paula uneski aimata, kui pea ta loobub oma tavalisest elust. Üks ta õpetajaist nägi, et laps evib suure kunstiande, sest tema väikesteid salmid ning osakesed koolipidudel olid tavaliselt kõneldud teise tooniga kui teistel õpilastel. Olles oma oletusis täiesti kindel, palus ta Paula vanemaid, et nad paneksid tütre teatrikooli.

energiline, ent siiski ürgnaiselik, selline on Paula Wessely.

Lõbus nagu noor kevadpäev, on Metro uus täheke June Preisser.

Balalaika

on kuulsa Peterburgi ennesõjaaegse kohviku nimi, kus alati võib leida viina, naisi ja laulu. Siin keeb elu enne tsaaririigi langust otse metsiku tempoga ning kõige selle tulipunktiks on ilus lauljatar Lydia.

Too Lydia avastab publikule ekraanil uue ja meeldiva näo — Ilona Massey. Vähesed ehk mäletavad teda „Rosaliest“, kus ta mängis üht kõrvalosalistest, ent siin on talt saanud suur staar.

Ilona Massey, ta õige nimi on tihti Hajmassey, on pärit Ungarist. Opereti- ja mustlasprimasite kodumaa väärrika tütre-na, on temagi pärinud esivanemalt imeilus lauluhääl ja maailmakulisa ungari temperamendi. Nood mõlemad tegurid aitavadki noorukesel Ilonal elus läbi lüüa, sest võistlus polnud kaugeltki kerge. Ungari väikekodanlase perekonnast maailmakulisuuseni viib pikk tee ja et see pole üleüldse just roosidega, võib igauks vast isegi arvata. Igatahes lõi Ilona end läbi ja on nüüd ameeriklaste suurimaks lemmikuks.

„Ta on nii loomulik,“ ütlevad kõik. Ja tõepoolest, vaadates tema loomulikult kuldblondide kõharaid, ümmargust, avameelset näokest, näib ta palju „inimlikumana“ Hollywoodi ülsaledatest kaarkulmudega vampedest.

JA NII SAIGI TULEVASEST DIIVAST TEATRIKADEEMIA INNUKAIM ÕPILANE.

Kui Paula senine elu oli olnud võrdlemisi tavaline, algas ta teatrikarjäär õnneliku tähe all. Juba oma esimeste osadega äratas ta publiku tähelepanu. Isegi too kurikuulus toatüdrukuosa, mida iga „kutsutud“ näitleja nii väga kardab, aitas teda edasi. Ta tempeldati — nooruslikuks koomikuks. Kas pole kummaline ja tolle näitlejatar mitmekesisust tõestav, et ta ka selles osades, milles teda nüüd raske ette kujutada, end ruttu läbi löi.

Ta ebatavaline andekus torkas peagi silma ja varsti sai ta kutse Prahasse, kus esines mitu kuud. Tagasi pöördunud Viini, astus ta Reinhardt trupi liikmeks, mis oli paremuselt Burgteatri järgmine, kui vast mõnes suhtes mitte isegi parem. Varesti saabub ka aeg, kus Paula Wessely

„Balalaika“ tõeline täht on loomulikult Nelson Eddy. Kindlasti tervitab näitleja arvukas austajaskond tema uue filmi ilmumist suure rõõmuga. On ju Eddy filmid viimasel ajal muutunud päris haruldusteks ja „Laul vabadusele“ jättis nagu veidi külmaks, kuna puudus tavaline laulufilmide kiirevus ja värviküllane tegevustik.

Seda värviküllust on „Balalaikas“ seevastu otse ülikülluses, sest ameeriklased pole teatavasti oma lavastusis just kitsid ja pakub too ennesõjaaegne „muinasjutuline“ Venemaa omegi parimat võimalust kõigi lavastusvõtete näitamiseks.

Laulupuuduse üle ei tarvitse samuti loomulikult kurta, sest kaks säärast „laulu-lindu“, nagu on Ilona Massey ja Nelson Eddy, ei hakka end juba häbistama mõne tühise numbrikestega.

Tegevustik ise on põnev, ja kuigi just mitte eriti originaalne, siiski küllalt paeluv, viies vaatajad Venemaalt läbi revolutsiooni-keerise Pariisi, kus siis emigreerunud venelaste hulgas ja endiste hülguste koloonias toimub armastajapaarile happy-end.

„Balalaikat“ võib nautida igauks, sest kõik leiavad sealt endale midagi — kes muusikas, kes tegevustikus, kes romantikas.

jõuab oma õige aja — tragöödiiani. Rose Bernd on osa, mis teeb endiste koomiliste osade mängijast otsekohe suure karakterinäitlejatar. Järgneb Gretchen „Faustis“ ja „Orleani neitsi“. Kõik otse ainulaadsed elamused teatripublikule.

Enamikul meist on olnud võimalus näha Paula Wesselyd vaid filmilinal, ent need, kes teda näinud teatris, ütlevad, et too seletamatu midagi, mis hoovab tast välja, on laval palju tugevam ja vapustavam.

Selline on Paula Wessely filmis ja laval. Elus on ta aga hoopis teistsugune — ikka lõbus, elegantne ja vahel isegi kapriisne. Ta ei „näitle“ kunagi isegi laval mitte, sest

TA E'AB OMA OSAS.

Õnnelik on too, kes suudab oma kutsumust nii täita — vaimustava näitlejatar, armastava abikaasa ja õnneliku emana.

Mme Butterfly suur armastus

Maria Cebotari on kahtlematult parimaid ooperilauljatare, kes esinenud filmilinal. Tema hästikoolitatud hääl ja veetlev väljendus, mis ooperilauljataride juures pole sugugi tavaline, on teinud ta üheks populaarsemaks täheks Euroopa filmitööstuses.

Meenutagem vaid tema eelmisi filme — ükskõik kas ta mängis naiivset noort tütarlast või kuulsat ooperilauljatarit, alati ta suutis olla oma osas veenev.

Maria Cebotari on voolamas slaavi verd, seda reedab ta väljumski, ta alati kuidagi kurvameelsed silmad ja näoovaal. Palju kuulsaid näitlejaid on olnud ta partneriks, ent seekordne film on sündinud saksa-itaalia filmitööstuse ühistööna ja seetõttu esineb meesosas meeldiv itaalia näitleja, kes kindlasti saab selle filmiga kuulsaks ka üle kodumaa piiride.

„Butterfly suur armastus“ on õieti traagiline film, vähemalt leidub seal palju traagilisi momente, sest lauljatar, kes igal õhtul peab mängima vaese, hüljatud Butterfly traagilist saatust, elab ise läbi peagu sama raskeid katsumusi.

See pole kerge osa, mida peab mängima Maria Cebotari. Siin ei aitaks veenvaks kujutamiseks üksnes ainult häälest, ei, siin on vaja ka näitlejaandeid. Ja et Cebotari neid evib, see peaks peale selle filmi vaatamist olema selge küll vist igauhele.

Et asi aga mitte liiga traagiliseks ei muutu, selle eest on antud hoolitseda kahel koomikul — Lucie Englishil ja Paul Kempil, kes oma põlise ning lopsaka huumoriga ajavad publiku südamest naerma.

„Butterfly suur armastus“ on film, nagu neid tahaks näha sagedamini. Seal on laulu, on elulähedast sisu, mitte sentimentaalset unistamist, mis oma eluvõorsusega sageli ajab otse hirmu peale. Oleneb ka väga palju režissöörist kas too oskab õieti vaagida koomika ja traagika suhet ning näib, et meisterrežissöör Carmine Gallone evib selles suhtes hea koe

Claire Dodd on uhke oma saladetele säärtele.

Kust nad pärit?

Eelmises nr-is alustasime

huvitava filmimõistatusega, mis jätkub täna. Oleme nii palju kirjutanud filmitähtede elulugusid, et nüüd „eksamiks“ seadsime oma lugupeetud lugejaile järgmise ülesande: alates eelmise nr-ga ilmub kellegi tuntud filminäitleja karikatuuri kõrval joonistus mingist maakohast. Viimane on nummerdatud, kuna näitleja pildi juures leiab numbrit asemel tühja rõnga. Võistluse lõppedes palume teid sinna tühja rõngasse kirjutada tolle maakoha numbrit, kust arvate teatud näitleja olevat pärit. Õigete lahendajaile auhinna staarfotosid.

Otse muinasjutuna ammumöödunud aegadest tundus pildil Betty Furness.

Valetamisest õnne alus

Tülpinud näol vaatab Ants täiskiilutud tantsupõrandal orkestrirütmis liikuvaid paare. Antsu on täna tabanud ebaharilik lootusetunne. Ei tea, millest see peaks olema tingitud? Pidu on ju hea, tuttavaid õige palju, aga — nüüd ta teab! Ta tahaks leida mõnd uut ja huvitavat tütarlast! Õige armsat, tagasihoidlikku, aga siiski lõbusat. Koolide suurima Don-Juanina on tal juba villand igasuguseist alalistest seiklustest. Ja imelikul kombel tunneb ta praegu vajadust istuda kaugel nurgas mõne armsa tütarlapsega ja kuulata praegu orkestrilt kõlavat unistavat tangot.

Juba kostavadki viimased taktid lõppevast unelevast tangost. Jalutusruum täitub korraga lobisevast noorusest, täis rõõmu ja temperamenti.

Ants leiab end jakutamas nelja tütarlapse seljaga. Vormikleitide järgi otsustades on nad pidukorraldajast koolist. Seda näib tõendavat ka nende jutt, mida Ants tahes-tahtmata pealt peab kuulama. Tütarlapsed nähtavasti arutlevad, keda keegi neist on peole kutsunud oma kavalerina.

„Ja keda sina, Hilda, siis kutsusid?“ pöördub üks tütarlastest nagu pilkeliselt kõige äärmisele tütarlapsele.

Hetkelise kõhklemise järele vastab see rahulikult: „Antsu!“

„Antsu? Missuguse Antsu?“ hüüavad tütarlapsed üllatunult.

„Ega ometi Ants Tamm?“ küsib üks.

„Tamm jah!“ vastab Hilda.

Nüüd sajab Hildale küsimusi lausa joana. Miks ta polevat temaga senini tantsinud, kas ta olevat juba siin, kust Hilda Antsu tundvat ja ikka nii edasi! Lõpuks jõutakse otsusele, et Hilda luiskab. Kuidas tema, selline vaikne ja tossike, olevat tuttav säärase südameteevõitjaga.

Ants on kogu kõnelust pealt kuulanud üha suurema imestusega. Tema ju ongi too kuulus vallutaja — Ants Tamm. Ja ometi — piiludes Hildat ettevaatlikult kõrvalt — on ta veendunud, et ta pole seda tütarlast enne kunagi näinud, veel-vähem tunnud. Millegipärast hakkab ta tuju aga korraga tõusma!

Ants otsustab Hilda poolt alatud tutvusele ka omalt poolt kaasa aidata. Muidugi tagamõttega, et teada saada, kuidas tütarlaps teda nii hästi tunneb ja miks ta teistele tütarlastele sääraselt luiskas!

Torgates pea seljatagant Hilda käharate kõrvale, lausub ta lõbusalt:

„Tere õhtust, Hilda!“ ja jätkab kohe kiiresti: „Ometi viimaks sain teid kätte. Kus te ometi kogu aja olite? Otsisin nagu pöörane, aga minu Hildat polnud kusagil näha!“

Nähes aga tütarlapse punastunud ja äärmiselt imestunud näokest, lausub: „Andke andeks, et nii seljatagant ehmatasin, aga see oli heast meelest leidmise üle! Sõbrannad muidugi vabandavad, kui ma teid tantsuma palun!“ leiab Ants, kohe kui orkester alustab, sobiva ettekäände kohmetu tütarlapse vabastamiseks sõbrannade üllatunud ja juurdlevate pilkude alt.

Nad tantsivad vaikides. Vastu ootusi veendub Ants, et tütarlaps tantsib täiesti hästi. Kergelt ja rahulikult. Nõtke keha on pehmelt toetatud vastu Antsu. Ants ei alusta kõnelust. Ta vaatab alla Hilda pruunidele käharatele, millised on asjatundlikkusega korraldatud. Veel enam üllatavad Antsu Hilda maniküüritud, saledad käed. Sõbrannade käitumise järgi oli Hilda ju säärane, kes maailma elu siiani üldse polnud näinud!

Tantsu lõppedes sõnab Hilda:

„Ma tahaksin küll meelsasti kuulda, millega te õigustate minu säärast kodust röövimist sõbrannade juurest?“

Ants juhib tütarlapse diivani juurde, istub ise samasse kõrvale ja alustab:

„Teid võib olla üllatas mu teguviis, kuid ma kuulsin iga sõna, mis te rääkisite sõbrannadele minu kutsumisest peole oma kavalerina. Minu teguviisi põhjus on teil nüüd

teada! Ehk te valgustaksite nüüd mind omakorda selles asjas veidi lähemalt!“

Ants ei ole kindel, kas tütarlaps on jälle punastunud või mitte, aga ta loodab, et jah. Punastuvad tütarlapsed tunduvad tema kavalerikule iseloomule nii õrnad ja abivajavad.

Päris julgelt vastab Hilda:

„Ah siis teie oletegi see kuulus Ants, kellest tütarlapsed rääkisid!“

„Kas te siis mind ennem isegi näo järgi ei tunnud?“ imestab Ants.

„Ei, üldse mitte!“

„Aga kust te mu nime teadsite?“ ei jää Ants rahule.

Hilda laseb peakese veidi norgu ja ütleb vaikset:

„Ma olen küll rumal tüdruk! Jutustan teile terve loo — ärge ainult praegu avalikult naerge! Mul on siis veelgi rohkem piinlik! Pärast võite teha ja mõelda mida tahate! Vaadake, minul on siin õige vähe poisse tuttavaid, kuna ma väga harva kusagil käin. Tulin ka alles suvel Tartust. Harilikult tütarlapsed meie klassist, kes kõikjal ringi kolavad, vaatavad mulle veidi üle õla. Ja siis, kui Laine nii pilkavalt täna küsis, et keda mina siis ka kaasa toin, ütlesin äkilise aje sunnil esimese meeletu poisi nime. Ja kui nad nimetasid ka Tamme nime — kiitsin aga kaasa! Tegelikult polnud mul teist ja teie nimest aimugi. See ühtesattuvus kukkus tõesti kogemata nimmoodi välja!“

Ja lisab kohe väikese kelmika säraga silmis:

Piraadid

Alus
2 lk

Enne kui piraadid taipasid, mis neid ähvardas, oli terve laevatekk täidetud keevpalava veeauruga.

Ükski ei pääsenud surmatoova joa eest.

Jooksusammul ruttasid ohvitserid ettepoole. Kolme vallutatud kuulipildujaga laskisid nad maha ülejäänud piraadid. Kapteni soovi kohaselt, kes kaotas neli oma parimat meest, ei antud armu ühelegi kollasele kelmile.

Vaevalt kolmekümne minuti pärast oli kõik möödas. Meeskond hakkas koristama.

Kõikjal tee peal ees olevatele ja ärevalt juhtunu üle vaidlevatele reisijatele anti käsk minna kabinidesse.

Kaks stewardit vaidlesid trenchcoati rietatud hiinlanna pärast, kelle leiti läbilastud peaga.

Kes ta oli?

Ka arveametnik ei teadnud seda, lubas aga passidest järele vaadata ja käskis laiba asetada meeskonnast langenute kõrvale.

Kõige viimaks avastas teine telegrafist Irene Daves'i ja Steve Fosteri.

„Nad elavad mõlemad veel,“ tegi laevaarst kindlaks ja silmitses pead raputades nende paljusid laskehaavu.

Kantoni linna haiglas leidsid mõlemad raskelt haavatud vastuvõttu.

Steve Fosteril oli karuloomus ja ta paranes kahe kuuga niivõrd, et võis voodist lahkuda.

Ta esimene küsimus oli Irene Davesi järele. Ta tahtis teda kindlasti näha.

„Kas võime riskeerida?“ küsis öde esmalt haigla ülemarstilt.

„Miss Daves on kadunud! Ka viimisel vereülekanal polnud oodatud edu,“ ütles arst. „Laske Foster tema juure!“

Öde tahtis minna. Arst hoidis teda aga tagasi.

„Loodan, et te mulle andestate oma nime kurjasti tarvitamist enesekaitse-vahendina! Eks ole?“

„Mis ma siis ikka pean teiega tegema!“ arvas ka Ants naeratades ja jätkab: „Te peaksite saatusele isegi aitäh ütleva, et ta saatis mind teie juttu pealt kuulama. Mis te siis oleksite teinud, kui tütarlapsed teile äkki oleksid külge müksanud, et noh, Hilda, Ants läks ju sinust mööda ja vaatas sulle isegi näkku. Miks te teineteisele tere ei ütelnud?“

„Oh, mis me sellepärast muretseme! Kõik läks ju hästi!“ on Hilda muutunud äkki ülemeelikuks.

Vaadates Antsule suuril kelmikail silmil otsa, tunneb Ants imelikult mõnusat tunnet läbimas südant. Nad naeratavad momentaalselt teineteisele.

Alles nüüd leiab Ants aega vaadelda tütarlast lähemalt. Pruunid, võrdlemisi pikad juuksed raamivad ovaalselt tõmmukat näokest. Vastu ootusi on silmad hallid ja sädelevad, reetes ninakesega iseloomu lõbusust. Näo vooruslikku ilmet muudab vanemaks ja ilmekamaks tugevalt joonistatud kaarduvate huultega suu. Antsu arvates peidab see endas puhkemata temperamendi.

Kogu edasise öhtu veedavad nad koos — tantsides ja lobisedes. Ants on juba ammu märganud, et ta endine tühjuse- ja nukurusetunne on kadunud. Ja istudes peo lõpul kõrvuti diivani, poeb poisi käsi tüdruku omasse ja Ants küsib:

„Kas läheme nüüd seltsis koju?“

Jaatava vastuse loeb Ants tüdruku saledate sõrmede nõusolevast survest.

Koduteel ei jäta Ants pärimata:

„Kuidas teile siis ka enda valitud kavaler meeldib?“

„Ega tast suurt asja pole!“ kõlab nokkivaks vastuseks, saadetuna peotäiest lumest. Ja edasisel hullamisel värskelt sadanud lumega, juhtub, et Hilda võluvad punahuuled on Antsule liiga ligidal selleks — et neid mitte suudelda! Holla.

„Mulle tuli äsja iseäralik idee,“ ütles ta. „Vaadake paari salajas! Võib-olla õnnestub meil, mis meil pole õnnestunud juba neli päeva, nimelt tuua ta meelemärgusele!“

Nii siis viidi Steve Foster Irene haigevoodi kõrvale. Ta polnud teadlik tüdruku lootusetust olukorrast.

Õrnana ja kaamenana, nagu raamidud pikist mustsiidsest juukseist, lamas Irene ta ees. Ta silmad olid suletud. Midagi temas ei reetnud enam elu.

Põrutatult langes ta tema voodi ette põlvili.

„Irene...“ sosistas ta värisel häälel ja haaras ta külma käe.

„Sa ei tohi surra, Irene,“ kogeles ta, „sa pead jälle paranema...“

Meeleheitlikult suudles ta teda, esmalt ta kitsast kätt, siis — esimest korda — ta suud.

„Irene,“ mangus ta jälle, „ärka üles... Irene...“

Seal avanesid korraga ta silmad ja vaatasid mehele imestunult otsa.

Ta huuled liikusid, aga rääkida ta ei saanud.

„Vaata,“ ütles Foster piiritult õnnelikult, „meie sõidame tagasi Kaliforniasse! Igavesti paistab seal päike... ja meie oleme õnnelikud!“

Ta tundis Irene käe tasast survet. Ta silmad särasid.

Hingetult oli öde klaasukse taga jälginud ta ärkamist. Ärritunult jooksis ta ülemarsti juure, kes kõik jättis sinna paika.

Õrna vägivallaga juhtisid ravijad Fosteri välja haige toast.

Irene Daves jäi aga meelemõistuse juure. Ta naeratas vapralt, kui arst valmistas teda ette viimse operatsiooni vastu.

Nädala pärast oli kriis ületatud.

„See oli eksperiment, öde,“ ütles arst rahuldalt, kui ta tähelepanelikult oli uurinud haige palavikutabelit, „tugev armastus kiskus surma käest ohvri!“

Kauneim meelelahutuskohd kõigile on

OLEVI TANTSUSAALID

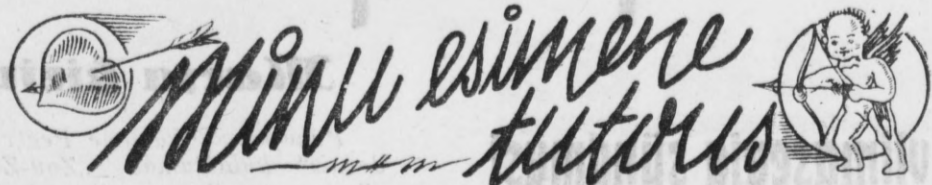
PIKK T. 30

Avatud igal teisipäeval, neljapäeval,

laupäeval ja pühapäeval kella 20 alates

Võtke hääletamisest osa!

Uudisvõistluse

Minu esimene tutvus

hääletussedel nr. 3

11 aprillil 1940

Parimad võistlustööd

(märkida autori varjunimi)

Hääletaja

Nimi

Aadress

Käesolev hääletussedel tuleb alati hoida a saata koos järgmistes numbrites ilmuvate sedelitega toimetusele.

hääletussedelite vastuvõtmine algas

Käesoleva numbri ilmumisega algab ka hääletussedelite vastuvõtt. See kestab kuni 21. aprillini. Pärast seda tähtpäeva tehakse hääletustulemused kindlaks ja loositakse ka auhinnad välja.

Hääletamisest osavõtjail tuleb sil-

mas pidada, et ainult siis on võimalik auhindadest osa saada, kui saadetakse kõik kolm hääletussedelit koos. Ei ole aga tarvilik, et kõigile oleks märgitud samade autorite varjunimed.

Lihtsaimaks hääletussedelite saatmise viisiks on nende lähetamine lahti-

ses ümbrikus, millele peale märgitud „Trükitöö“. Sellisel juhul ei tohi aga mingit kaaskirja ühes olla.

Tallinna ja Tartu lugejad võivad hääletussedelid lasta meie kohapealse te talituste postkastidesse.

UUSI TUULI

TALLINNA KOOLINOORSOOS

Mida kusagil koolis või väljaspool koolet tegutsevais õpilaskoondisis harrastatakse

Õppeaasta läheneb lõpule. Samuti kui õppetöös võib juba teatavaid kokkuvõtteid teha, on ka õpilaste isetegevus võtnud niisuguse suuna, et saab juba midagi kuulda anda. Vaatame, kuidas on lugu vaimse isetegevusega Tallinna koolinoorsoos.

meid on praegu 100. Juhatuses prl. Rebane, Lettner (Vesth.), Müllermann, Palm, Kutser, Pihlak, Tomasson ja Nieländer.

Koolinoorsoo muusikamehed ja -naised tegutsevad TKMÜ-s. Liikmed käivad koos 2 korda näd.; juhatab hr. Vettik. Esimeheks on Kütt; agaramaid tegelasi: Söödi, Rand, Ilm-järv, prl. Kodil, hr. Variste j. t.

Paul Kerese järeletulijaid kasvab TK Mal. Ü-st: Renter (Prants. lüts.), Bražinsky (Juudi eragümn.), Lehiste, Allan (möl. Vesth.), Rajavee (tehn.), Utuste (GAG) j. t.

Usinat tööd nii vaimu- kui ka kehapõllul teevad NMKÜ ja KNNÜ noored. NMKÜ-l on mugavad ruumid Roosi-krantsi tänaval: klubiruumid, ping-pongi tuba, koronakubla, juhtidekogu ruum jne. Tegevus toimub klubides. 10–19-a. noored on koondatud Poiste Osakonda, mille klubid on vanusjärjekorras jaotatud A, B ja C klassi. Tavaliselt on ühe kooli ja ühe klassi õpilased ikka samas klubis. Tegevust juhib juhatus ja kontrollib vanem juht. Usinamad tegelased on seal Felix Sarapuu — suur asjatundja spordiasjanduse alal; Anatoli Org ja Valter Tikenberg, kes kuuluvad Eesti noorema generatsiooni paremiku hulka. Siis veel Harry Viilup — Vesth. gümn. spordiringi esimees ja kooli käsipalli-meeskonna A ja O. Armas Kuldkepp ja Ivar Paulson.

KNNÜ liikmed — tähekesed ja valvetarid — korraldavad klubide esinaiste (keda muide veel aasta tagasi nimetati uhke nimega — „president“) juhtimisel referaate, loenguid, kursusi. Ühing püüab koondada noori tütarlapsi, kes on lõpetanud algkooli ja käivad ametis. Energilist tööd teevad ühingu prl. Vesilind, Laine Sepp (Lenderi gümn.), Karin Solo — hea deklamaator ja prl. Truuma.

Koolinoorte ajakiri „Tuleviku Rajad“ saavutas möödunud õppeaastal Tallinnas üldise ebapopulaarsuse. Nii oli mõnes koolis tellijate arv ainult 2–3. Ajakiri hingitses peamiselt provintslaste õul. Viimasel ajal on Tallinna ja Tartu õpilaskonnas „Eesti Noorus“ „Tuleviku Rajad“ kõrvale tõrjunud.

Peagu igal koolil on oma vaimukultuurilisi ringe ja ajakirju. Gustav-Adolfi gümn. tegutseb kultuuriring „Koit“ eesotsas Tohveriga, kelle tähtsamaks tegevuseks on kooli ajakirja „Eos“ väljaandmine. Eriti agarat tegevust näitab Loodusteaduslik Ring, kes oma töös on tõesti nimetamisväärsed tulemusi saavutanud (mitmes kogud, uurimistööd, ekskursioonid). Seda ringi juhib Männik. Tänuväärt kaasabi annab ringile hr. insp. V. Peet.

Realis tegutseb Kirjandusring, arendades kirjandust, kõne- ja näitekunsti. Ring annab välja ajakirja „Realist“ 2 korda aastas. Siin on

parimaid kirjamehi Orvo Ast (peatoimetaja) proosa alal. See mees kannatab isa ja mägestiku õnnistava mõju all. Stiililiselt väljaarenenumaid koolinoorsoo sulemehi Tallinna peal üldse, kuigi väga vähe kirjutab. „Perekond“ Mikiverid on usinad mehed: Ilmar luuletab, olles äärmiselt intellektuaalne; Olev ja Heino lõikavad linooli, esimene teeb ka proosat. Kuulus sürrealist on Ilmar Laaban — vanimaid võitlejaid kirjanduse põllul, kuigi ta ise ei tea, miks ta üldse olemas on. Tõlgib ja kirjutab artikleid, milles tihti lause — lehekülg. Peab oma parimaks tööks koolipeo arvustust. Kirjandusringi esimees on Sergei Veskimets. Tema organiseeribki seda tõhusat kirjanduslikku tegevust. Siiski on kooli solvavaim söimuseks „boheemlane“ — ei tea, kas on sisse toodud õpilaste või õpetajate poolt.

Türl. Kommel on Endaarendamisring, mis korraldab huvitavaid kirjandusõhtuid. Tubli tütarlaps on seal Inger Arendi — koolinoorte kõnevõistluse laureaat.

Poiste Kommel õppureil kui ärimehil on o.ü. „Poiste Hääl“, mis annab välja ajakirja ja korraldab võistlusi. Ajakiri trükitakse rotaatoril õpilaste endi poolt. Liikmeid 150. Esimeheks Hugo Lehesalu. Luuletusi kirjutab Manivald Kesamaa. Hea kõneleja on Arder. Ajalo Ring korraldab referaatõhtuid valguspiltidega. Selle esimees on E. Miller. Maleringil on 2 korda näd. maleõhtud. Andekamad maletajad on Kantsam, Vanak, Teene ja Jürgens.

Lenderi gümn. Kirjandusring annab välja aastas 2 „Sütitik“ut. See ajakiri annabki läbilõike kooli loominguvõimelisest elemendist: poetess Ilse Lehiste, prosaist Vilma Loo ja artiklitekirjutaja Hilja Viirres on sõnalisel alal tugevamad. Muusikat teeb Valeria Radus, on Tallinna koolinoorsoo parimaid klaverimängijaid. Muusikaringis on üldse usinamaid tütarlapsi Arville Uus ja Valeria Radus.

Prantsuse Lütseumi tublimaid vaimutegelasi on prl. Silvet ja P. Aarne, kes toimetavad kooli ajakirja „Lumen“.

Vestholmi gümn. Humanitaarring paneb toime referaat- ja vaidlusõhtuid ja on korraldanud kirjandusvõistluse. Juhatuses figureerivad Parts (esimees), Tuldava, Mandri, Stokeby ja Halricht.

Riikliku Kolledži Kultuurringi mehi on väga palju koolist „kaduma läinud“. Tuntumaid kirjamehi on Ilmar Reidi — romantiline prosaist. Antakse välja ajakirja „RIK“, kus on ilmunud muuseas Reidi novell terve uute sõnade leksikoniga. Vaimsetele aladele tuntakse aga õpetajaskonnas vähe poolehoidu.

Tehna poisid on usinad maletajad (Rajavee j. t.).

Kunstikoolil on Naiseetiline Ring ja Meeseetiline Ring, kus on agar tegelane Partma. Kooli õpilased tegutsevad eriti agaralt aga ÜENÜTO Kunstirühmas, kus tegeldakse kujutava ja tarbekunsti, helikunsti, lavakunsti ja rahvuskunsti alal. Tahetakse kunste viia noorsoo laiadesse ringkondadesse ja praktiseeritakse kunstilisel alal. Tüüpilaid tege-

lasi on seal Veemets — mitmekülgne kunstimees, olles tegutsenud ka kirjandusalal; Viirlaid — kus midagi silma hakkab, lõõb see mees kohe kaasa; andekas mees tarbekunsti alal. Need kaks meest on koostanud näidendi „Eelsuvi Reburiainal“, mis kirjutati kevadel eksamite perioodil piki puisteid jalutades, osalt ka Lasnamäe paemurrus.

T. R. S. Erakolledži Intel- lektuaalring korraldab referaatõhtuid armastusküsimusist, demokraatiast, tantsust ja kirjanduslikest küsimusist j. m. Harrastatakse ka rahvustantsu ja malet. Usinamaid tegelasi R. Rahtse (esimees), Traat ja Maasikas.

Tallinna koolinoorsoos puhub uusi tuuli!

Ka—ja.

Suurepärase autoõhtu.

Majaomanik Mage ostis endale auto. mida ta ka ise juhib. Ta kiitleb sõpradele alatasa, kui suurepärase autoõhtu ta olevat.

„Ma ei vaja isegi kiirusemootorit,“ ütleb ta. „Võin selle tagi igal hetkel öieti määrata kiiruse.“

„Kuidas siis?“ küsivad sõbrad.

„See on päris lihtne,“ vastab Mage. „Kui sõidan 40 km kiirusega, klõbisevad laternad, sõidan 50 km kiirusega, täriseb tuuleklaan ja kui sõidan 60 km tunnikiirusega, kolisevad auto- uksed.“

„Aga kui sõidad 70 km kiirusega?“

„Siis plaksuvad mu hambad,“ on Mage vastus.

Petumus

Väikeses variatees vaatab noorpaar suure tähelepanuga kuulsat „indiaani- paari Hovovaikit“. Indiaanlane viskab kiiresti nuge oma partneri ümber, nii et laud selle seljataga kattub varsti hädahoitlike teraristadega.

Kui indiaanlane pärast vaimustatud väljakutseid hakkab kordama numbrit, tõuseb noormees püsti ja sõnab kärsitult oma õrnemale poolele:

„Lähme minema; ta ei tapa teda u nii-kui-nii.“

Robert Taylor einetamas.